

Danijela Brečko

Everest Base Camp

Treking po Himalaji

Nepal, april in maj 2018

Everest Base Camp, treking po Himalaji

Potopis iz trekinga po Himalaji, Nepal 19. april - 5 maj 2018

Avtorica besedila: Danijela Brečko

Fotografije: Ivan Dobnik in Danijela Brečko

Uredila: Danijela Brečko

Izdal in založil: Sofos, Inštitut za izobraževalni management, Šarhova 14, 1000 Ljubljana

Leto izida: 2018

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID=295499264](#)

ISBN 978-961-288-567-0 (pdf)

ISBN 978-961-288-568-7 (ibooks)

© **Sofos, Inštitut za izobraževalni management, 2018**

Kazalo vsebine

Kathmandu, prvi dan	4
Lukla (2840) - Phakding (2610)	7
Phagding (2610) - Namche Bazar (3440)	11
Namche Bazar (3440) - Khunde (3840)	16
Namche Bazar (3440) - Tengboche (3880)	20
Tengboche (3880) - Dingboche (4410)	25
Dingboche (4410) - Nagarganu (5310)	29
Dingboche (4410) - Loboche (4910)	33
Loboche (4910) - Mont Everest Based Camp (5310)	38
Kala Phatar (5540) - Gorak Shep (5140) - Pangboche (3930)	49
Pangboche (3930) - Namche Bazar (3400)	56
Namche Bazar (3410) - Lukla (2840)	63
Lukla (2840) - Kathmandu (1400 m)	69
Kathmandu z Nimo	75
Kathmandu in potrošniška "aklimatizacija"	85
Kathmandu po hemingveyevsko	88
Kathmandu, zadnji dan	90

19. april 2018

Kathmandu, prvi dan

Deset let sem sanjala o trekingu po Himalaji. Cilj, ki sem ga hotela uresničiti pred svojim 50 letom, je bil vse bližje. Cilj mi bosta pomagala uresničevati Jani in Maj.

V Kathmanduju smo pristali pol ure pred načrtom, torej že ob 15.15 minut. Na letališču naj bi nas čakal šofer, ki naj bi nas pripeljal v hotel Tashi Delle. Tako je bilo dogovorjeno z Prakashem, našim vodičem, ki smo ga angažirali že mesec dni prej. O njemu smo dobili odlične reference s strani Mance, ki je že stara znanka Nepala.

Ob izhodu smo tako budno napeli oči, če bomo kje zasledili listek z mojim imenom. Glede na to, da sem le jaz komunicirala z Prakashem, sem pričakovala, da bo imel šofer navedeno moje ime. Potrebnihi je bilo nekaj krogov gor in dol po letališču, da smo končno zagledali zapisano ime Ivan Dobnik in našega gostitelja. Ja, v Nepalju je pač tako da so moški absolutni poglavarji družine. Prakash je očitno izluščil najstarejše moško ime iz kopij potnih listov, ki sem mu jih predhodno poslala.

Moški se je predstavil kot Deepak in nam zaupal, da je Prakash zadržan v Lukli, ker že dvadni ni bilo letov v Kathmanduju in da bo on poskrbel za vse potrebno in dogovorjeno.

Živahen promet V Kathmanduju

Odpeljal nas je do avta in kmalu smo se znašli na glavni upadnici v mesto Kathmandu, kjer promet poteka povsem drugače kot v Evropi. Šofer je več hupal kot vozil in se prebijal med mopedi, rikšami, svetimi kravami, ki znajo počivati tudi sredi ceste in imago absolutno prednost, pešci in drugimi neučakanimi vozniki.

Deepak nas je najprej dostavil v hotel, da odložimo prtljago, nato pa sva se z Janijem odpravila v agencijo Mountain Kings, kjer bomo uredili vse potrebno.

V agenciji so nam skuhalo kavico in v dobre pol urce smo uredili vse potrebno. Deepak nam je pomagal še z informacijami, kje kupiti kvalitetne puhovke, ki smo jih potrebovali za treking, poleg tega pa nam je uredil še izjemno ugodno menjavo eurov v rupije. Namesto 124 rupij za en euro, smo tako menjavo naredili na 128 rupij za en evro.

Nomad hotel, naše prebivališče v Kathmanduju

Maj je čakal v hotelu in tudi midva sva se hotela napotiti nazaj v hotel, da se pripravimo za jutrišnji dan, ko bo treba vstati že ob 4.30 uri zjutraj in kajpak predhodno vse pripraviti za 12 dnevni treking. Jani je še predlagal, da se še malce sprehodiva po mestu. Kathmandu je vreden ogleda, dokler ga še povsem ne zabetonirajo in asfaltirajo.

Trgovina se dotika trgovine, razna oglasna sporočila in smerokazi tekmujejo z električnimi žicami, ki so gosto prepletene med seboj, pogled na tla pa ti zapre usta. Tla ulice so večinoma iz zbite zemlje, toda tako ravna in gladka, da človeka zagrabi, da bi šel kar bos. Lepo prepletanje komercializacije in pristne narave.

Nisva kaj dolgo hodila, ko sva pred seboj zaslišala znan jezik - slovensko štajerščino. Bi rekla, da zagotovo iz Maribora ali bližnje okolice. Trije mladi fantje, prešerne volje in že precej podkrepljeni z alkoholom, so pred nama veselo razpravljali o dogodivščinah v Nepalu. Nisem si mogla kaj, da jih pozdravim: "Ja kje vse ne srečaš Slovencev. Svet je res majhen?"

Fantom so se pristno zasvetile oči, ko so slišali znan jezik in hitro sva z Janijem izvedela, da so bili tudi oni na trekingu v dolini Langtang in da se že jutri vračajo domov, danes pa ga imajo še namen pošteno zažurati. Takoj naslednji trenutek so naju že vabili na pijačo ali dve, kakor so se izrazili. Jani me je vprašal ali greva, jaz pa sem tisti hip dobila nedvoumen intuitiven uvid v prihodnost in pred očmi se mi je odigral film Hangover oz. Prekrokana noč. Tako nekako sem videla najino prihodnost v primeru, da se odzoveva njihovemu povabilu. Da se zjutraj zbudiva na neznanem mestu in da iz trekinga ne bo nič... Pa še okolje, kjer smo se srečali, je nadvse spominjalo na scene iz tega filma. Tako sva se prijazno zahvalila za povabilo in po krajšem klepetu na ulici smo se s sorodnjaki poslovili ter si zaželeli srečno pot. Jani je kasneje celo priznal da bi se verjetno res lahko zgodil domači Hangover in da je bila najina odločitev povsem pravilna.

Kathmandu-center

Tako sva se vrnila v hotel, kjer smo vsi trije na predvečer 12-dnevnega trekinga spili še Everest pivo in vodo v bližnjem baru. Nato pa je sledilo pakiranje za 12 dni hoje po Himalaji. Vsakemu se je kajpak zdelo, da je njegov nahrbtnik najtežji, zato je sledilo še nekoliko pogajanj in pregovarjanj o re-distribuciji potrebnih materialov za na pot, nekaj kilogramov, manj potrebnih, torej ne življenjsko nujnih dobrin pa smo odložili že s tretjo selekcijo. Vnema ob pakiranju se je plegla šele nekaj čez polnoč, ko smo končno padli v postelje.

Lukla (2840) - Phakding (2610)

Iz Kathamnduja smo odšli zelo zgodaj. Ob 5. uri zjutraj smo imeli naročen kombi za prevoz do letališča. Že predhodni večer sem v recepciji našega hotela naročila *wake up cal* ob 4.30 uri, ki je izgledal tako, da je receptor pošteno pobutal po vratih. Čez 5 minut pa znova in se prepričal, da slučajno nismo zlezli nazaj med tople rjuhe. Spali smo le kakšne tri ure, saj smo pozno v noč pakirali nahrbtnike.

Voznika kajpak ni bilo ob dogovorjeni uri, zato sem vsa panična poklicala Deepaka, ki nam je ta prevoz uredil. Potolažil me je, da je na poti in res smo ob 5.17 min štartali izpred hotela. Ob 6 uri naj bi imeli že let za Luklo, ki sodi med eno najbolj nevarnih letališč, saj je proga izjemno kratka in obrnjena v hrib, pri vzletanju pa je takoj za pisto prepad. Leži na 2840 m nadmorske višine.

Ni pa tako enostavno priti v Luklo. Vremenska slika je namreč zelo spremenljiva in tako le redko letalo za Luklo poleti ob dogovorjenem času. Ne le to, pogosto se zgodi, da se že spušča nad Luklo in če se nenadoma spusti megla mora nazaj v Kathmandu. Bilo bi res presenetljivo, da bi torej poleteli ob 6 uri. Sedaj sem razumela, zakaj je voznik zjutraj zamujal. Nepalci lete za Luklo imenujejo prvi dopoldanski, drugi dopoldanski, tretji dopoldanski..., prvi popoldanski..., kar pomeni, da se v primeru zamude letala, ravna po tem vrstnem redu. Prvega poskusa prvega jutranjega leta smo bili deležni ob 7.30 uri, ko so nas strpali v avtobus in odpeljali do letala. Še preden pa so nas spustili iz avtobusa, je prišel uslužbenec in povedal, da so ravnokar odpovedali let. Odpeljali so nas nazaj na letališče, kjer smo čakali do 9.30 ure, ko je sledil drugi poizkus. Tokrat smo iz avtobusa že prišli v letalo, si privezali varnostne pasove nakar nam je simpatična stevardesa povedala, da je tudi ta let odpovedan. Iz letala so nas zova napotili v avtobus in tam smo čakali še dobrih 30 min, nakar so nas znova posadili na letalo. Nihče izmed 18 potnikov za kolikor je bilo registrirano letalo ni zares verjel, da bomo tokrat poleteli, pa vendar smo.

Let do Lukle traja le 30 minut je pa zato toliko bolj zanimiv. Letalo se strmo dviga in se skoraj dotakne vrhov hribovite pokrajine. Vmes pa se vanj z večjo ali manjšo silo zaganjajo gusti beli oblaki.

Nad Luklo (v Sloveniji bi ji zagotovo rekli Lukna) pa se je letalo potopilo v ogromen oblak, ki se tam zadržuje večji del dneva. Maj je vmes vprašal Janija, ali je steza v Lukli sploh asfaltirana ali pristanemo kar na makadamu? Umestno vprašanje, ni kaj. Nekaj časa smo bili v oblaku, nakar smo že zagledali nad seboj letališče, dobesedno zakopano v hrib, tudi pristajalna steza je speljana v navkreber, kar omogoča letalu hitrejše zaustavljanje.

Letališče v Lukli

V Lukli nas je že čakal Prakash, 24 letni vodič, ki smo ga na priporočilo slovenskih popotnikov v Nepal, angažirali dober mesec pred odhodom v Nepal. V prvih petih minutah nam je zaupal, da je oče 7 mesečnega sina, katerega sliko nam je tudi pokazal in povedal, da nas ni mogel pričakati na letališču v Kadhmanduju, ker je njegov sin zbolel. Neverjetno, kako odprti ljudje so Nepalčani. Medtem je tudi že prišla prtljaga, ki jo v letališču v Lukli kar fizično prinesejo iz aviona in zmečejo v hanger za prtljago, nato pa ročno pregledujejo prevzemne liste. S prtljago vred smo se zatem odpravili do Summer Garden hotela, prijetnega mini hotela takoj ob vstopu v mesto Lukla. Tam smo pojedli kosilo, nato pa se odpravili na pot.

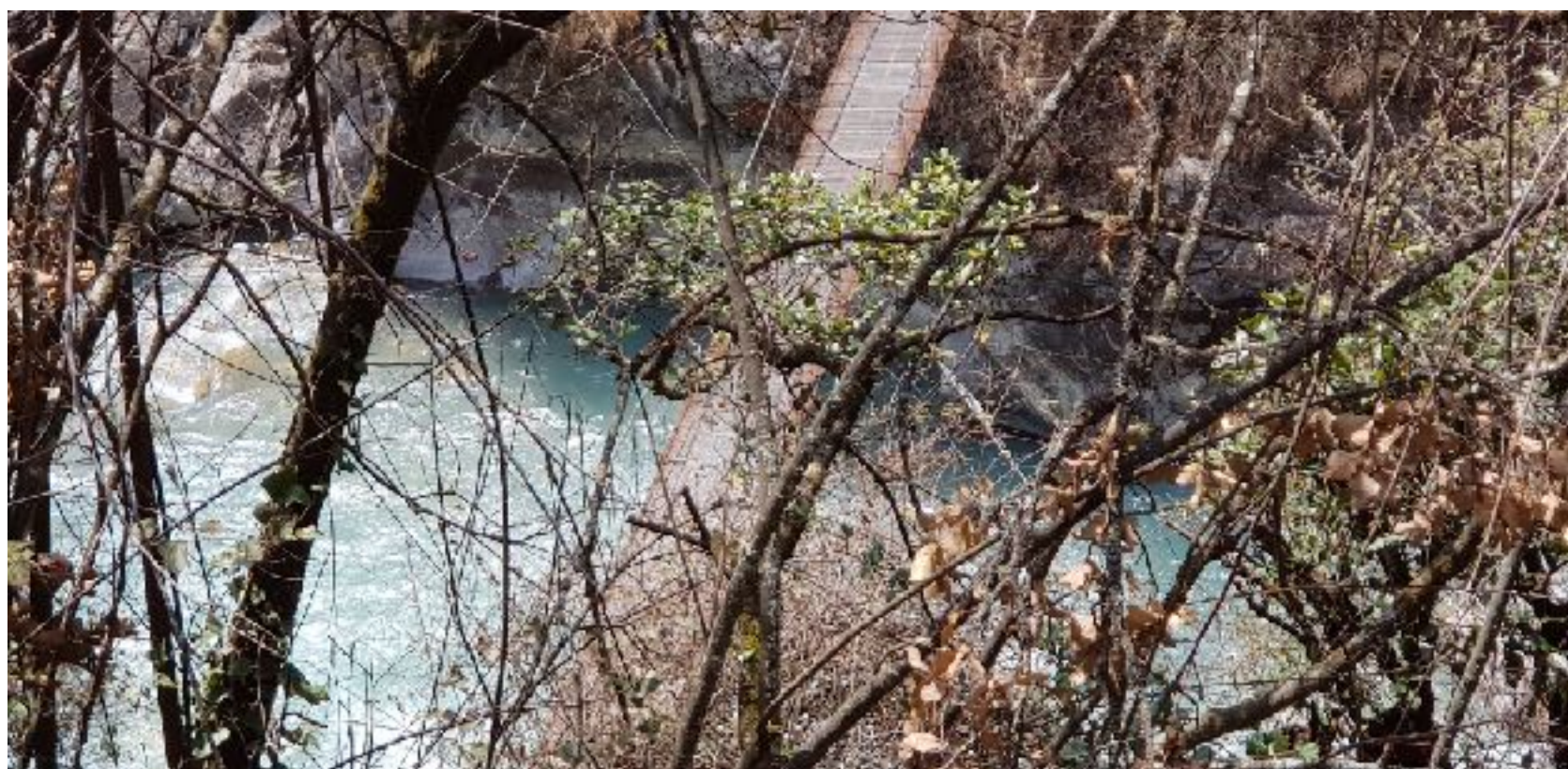
Summer Garden hotel v Lukli

Prvi dan nas je po načrtu čakalo 3-4 ure hoje, večinoma navzdol ali po ravnem, le tri poštene vzpone je bilo treba premagati v skupnem seštevku približno 300 izjemno strmih stopnic. Prečkali smo tudi viseči most, kjer pa smo morali dati najprej prednost čredi jakijev in nato še čredi oslov, šele nato je prišel red še na pohodnike.

Prečkanje prvega mostu na poti

Pod nami je brzela in hrumela turkizna reka Dudh Koshi Nadi, ki nam je kazala pot vse do Phakdinga, kjer je bila naša prva nočna postojanka.

Reka Dudh Koshi Nad

Od Lukle do Phakdinga smo prispeli v dobrih dveh urah. Nismo še čutili nobene lakote, zato smo se odločili, da gremo v sobe najprej počivat. Zgodnje jutro je zahtevalo svoje in vsi trije smo zaspali za dobre tri ure. Ob 28.30 uri smo si privoščili še večerjo, Jani je bedel le zelenjavno juho, Maj si je privoščil piščanca s pomfrijem, ki ga znajo Nepalci pripraviti tako, da se še peče pred teboj in si kar malo v zadregi, kako se lotiti večerje, jaz pa sem si privoščila Nepalski vegetarijanski set, Jani pa juho

Kadeča se večerja v Pagdhingu

Po večerji smo za zjutraj že kar naročili zajtrk in se odpravili spat. Jutri nas čaka po načrtu 6 ur hoje do Namche Bazarja in divg na višino 3440 m

Phagding (2610) - Namche Bazar (3440)

V Phagdingu smo imeli načrtovan zajtrk ob 7.30 uri. Zbudila sem se že ob 5.30 uri in razmišljala o dnevu, ki nas čaka. Imela sem tudi ogromno časa za jutranjo toaleto in sprehod okrog hotela. Nekaj ljudi je bilo že budnih in vsak se je prebujal na svoj način. Eni z umivanjem zob na prostem, nek fant je urejal svoji puncu frizuro, skupina fantov je zunaj za mizo glasno klepetala in kovala načrte...

Za zajtrk smo jedli jabolčno pito, jajčno omleto z toastom in muslije. Po zajtrku smo se odpravili proti Namche Bazarju. Pot se je dobre tri ure vila rahlo navkreber, občasno pa se je tudi spuščala. Večina vzponov je potekala po naravnih, toda po precej strmih stopnicah, na oko bi jih ocenila za dve in pol naše slovenske stopnice. Na poti smo srečali veliko jakav ter oslov, ki so prenašali robo v obe strani. Ko so te tovarne živali utrujene, se preprosto ustavijo in po možnosti za počitek poiščejo senčne prostore. Njihovi goniči jih sicer spodbujajo tako, da zavihtijo bič v zraku, toda nikoli jih z njim ne udarijo. Imajo pa zanimivo tehniko, da jaku zavrtijo rep, kar očitno sproži nelagodje, ki jaka požene naprej ravno v tisto smer, ki jo hoče vodič.

Občudovali smo domačine, ki oskrbujejo okrepčevalnice v visokogorju in nosijo na svojih ramenih 45 kg in več. Ko jih pogledaš, kaj dosti kilogramov nimajo niti sami. Pomagajo si z nizko palico v obliki črke T, s katero si pomagajo pri hoji, hkrati pa jo občasno uporabijo

Šerba pri počitku

tudi za sedež. Njihovi zgubani obrazi zgovorno odražajo njihov poklic, vsak dan na poti izpostavljeni vročim sončnim žarkom prenašajo bremena na svojih ramenih. Maja se je

najbolj dotaknilo to, da so se ob prenašanju bremen motivirali s poslušanjem, za Nepal značilne glasbe, kajpak brez slušalk, ampak tako, da so s seboj prenašali majhne tranzistorje in tako nekaj glasbe namenili tudi mimoidočim pohodnikom.

V treh urah smo prispeli v Monjo, ki leži 2.835 m visoko. Vse do Monje je bilo na poti veliko manjših okrepčevalnic in trgovinic s spominki. Malo pred Monjo sem uzrla tablo "Welcome to Monjo School". Šola je stala na manjšem hribčku odeta v gozdiček, ki je ponujal prav prijeten hlad.

Osnovna šola Monja

Pot je nas je vodila tudi mimo nekaj manjših kmetij, kjer so se igrali otroci. Videlo se je, da so vajeni turistov, tako so si zanje izmislili igrice, ki je izgledala tako, da so se skrili pod preprogo in vsakega posebej pozdravljali z "Namaste" in čakali na odzdrave. Izmučenim

pohodnikom je to zagotovo dalo dodatne energije. Mene se je zelo dotaknila deklica, stara morda 5 let, ki smo jo srečali nekaj metrov višje. Priletela je do nas in vsakemu posebej "dala petko", najprej Maju, nato meni in še Janiju. Deklica je vedela, kaj najbolj potrebujemo v tistem trenutku. Ko pa sem jo vprašala, Ali jo lahko fotografiram, pa mi je suvereno dejala "No".

Na poti do Monje je pripeka postajala vedno večja. Nebo je bilo bred oblčka in kar pošteno smo se spotili. V Monji smo naredili enourno pavzo, saj po njej vse do Namche Bazarja ni

Počitek v Monji

bilo nobene okrepčevalnice, za namenček pa je pot veliko bolj strma kot do Monje. Premagati bomo morali 605 m višinske razlike. Vreme je še vedno bilo lepo, sonce je močno pripekalo, tam nekje 20 stopinj celzija je bilo, le veter je bil vse huje. Nekaj časa nam je to ugajalo, saj smo tako sproti ohlajali naša pregreta telesa, sčasoma pa nas je veter še dodatno utrudilo, za namenček pa še dvigovalo in vrtinčilo droben prah, ki ga je bilo povsod polno in je dražil oči in dihala. Motivacijo nam je vlil prečudovit razgled na bližnji vrh Kongde (6000 m), med turisti bolj znan v svoji angleški inačici imena kot Nupla.

Kongde, prvi šestisočak na poti

Kongde v objemu himalajskega cvetja

Adrenalin so nam dvigovali tudi viseči kovinski mostovi, ki so se škripajoče zibali v močnem vetru, 40 do 50 m spodaj pa se je vila deroča reka.

Most čez reko Ismo

Krajši postanek smo naredili še 15 min pred Namche Bazarjem, kjer smo popili še preostanek vode.

Jak je glavno prevozno sredstvo

Šerpe nosijo do 80 kg težak tovor
r

Zadnjih 15 min smo hodili po strmih nepalskih kamnitih stopnicah in kmalu uzrli Namche Bazar, majhno mesto, ki leži 3440 m visoko in do koder ne vodi nobena cesta ali vlečnica, celotno mesto so zgradili domačini z lastnimi rokami in vsaka stvar, ki so jo potrebovali za izgradnjo iz doline, so jo prinesli ljudje na lastnih ramenih ali na hrbtih jakijev in oslov.

Namche Bazar, 3440 m

Namestili smo se v hotelu Hill, povsem na vrhu mesteca. Z Janijem sva dobila sobo 126, Maj pa 105. Ob prihodu smo popadali v postelje in zaspali za dobre dve uri, nato pa smo se odpravili na večerjo. Jani se je odločil za piščančji zrezek, Maj za Jakov zrezek, jaz pa sem odtala pra vbegetarijasnih nepalskih rezancih. Poleg smo naročili še julho in kot že tolikokrat doslej, naročili preveč. Napolnili smo še telefone in malo pobrskali po internetu, saj je bila cena ugodna; neomejen internet in polnjenje ene naprave za dva dni le 1000 rupij.

Jutri namreč še eno noč prespimo v Namche Bazarju, zato da se uspešno klimatiziramo in privadimo na višino. Ob 8. uri krenemo na bližnji hrip 3800 m visoko in se vrnemo nazaj. Maj pravi, da bo jutri počival...

Namche Bazar (3440) - Khunde (3840)

Čez noč so imeli zabavo psi, ki so vdrli v hotel in naredili celo revolucijo. Psov je v Namche Bazarju res veliko, le ti čez dan poležavajo na soncu, najraje se skrijejo pod noge turistom, ki srepajo kavo v mestnih kavarnah. Ponavadi se jih zadržuje več skupaj. Noč je bila zaradi tega nekoliko krajša, toda na tej višini tako ni nikoli zares dobrega spanca. Janija je ponoči motilo dihanje našega vodiča Prakasha, ki je spal v sosednji sobi do koder je v kotu vodila kar velika razpoka in tako se je trudil celi dve uri, da je zatisnil oči.

Ob 7. uri zjutraj sva vstala in naredila kavo z vročo vodo iz termovke, ki jo lahko naročiš v hotelu in drži toploto več kot 24 ur. Privoščila sva si še obvezni doping (česen, aspirin in magnezij) in se pripravila za na pot. Tokrat sva natočila vodo kar iz pipe in ji dodala jodove tablete za razkužitev. S seboj sva vzela le 2 litra vode, saj vzpon na Khunde traja dve uri, spust pa eno uro. Pot se je takoj iz hotela začela strmo vzpenjati po lepo urejenih kamnitih stopnicah in se vila v istem slogu navkreper do pol poti do Khundeja. Če ni bilo stopnic, je bila pot tlakovana. Stopnice in tlakovane poti so zgradili domačini, financirala pa jih je država Nepal, s čimer so zasledovali več ciljev. Domačini so dobili delo, država je tako uredila treking poti, kjer se sicer dviga ogromno prahu, domačini pa zaslužen denar vlagajo nazaj v izgradnjo turističnih objektov.

Pot na Khunde

Kmalu po koncu stopnišča, ki te hitro izmuči, se je odprla prelepa pokrajina, ki nekoliko spominja na naša travnata področja v visokogorju, le da je bila ta po Janijevih besedah veliko lepša in mehkejša. Če bi bila tla ravna, bi tam z lahkoto igrali golf.

Kmalu smo naleteli na gradnjo objekta Khudne Artist camp, ki ga financirajo tuje nevladne organizacije, z namenom recikliranja smeti, ki jih neodgovorni pohodniki pustijo v Nepalskih gorah. Malce smo poklepetali s članom projektne skupine, ki nam je zaupal, da bodo umetniki iz vsega sveta predelali v umetnine in učili tudi nepalske otroke trajnostne

umetnosti. Poleg tega imajo še cilj, da bi vsak pohododnik, bodisi v obliki umetnine, bodisi kako drugače, odnesel nazaj v Khakmandu vsaj 1 kg smeti. Res zanimiv projekt.

Khunde Artist Camp

Odpravili smo se naprej proti vrhu, kjer je stal majhen samostan. Na njegovi levi se je v vrhove bočila sveta gora Khumbila (5.771), kjer ni dovoljeno plezati ali hoditi. Zavili smo okrog samostana in na lepem se nam je odprl prečudovit razgled na himalajske prvine.

Everest (8848), Lotse (8.516), Ama Dablam (6.814), Imja Tse ali Island peak (6.185), Taboche (6.501).

Povsem na vrhu Khundeja stoji še hotel, ki je odprt vse leto in živi od turistov, ki jih na to višino pripeljejo s helikopterjem. V hotelu smo spili čaj in se odpravili nazaj v Namche Bazar. Pot navzdol je seveda veliko lažja, nekje na polovici pa se odpre tudi čudovit pogled na barvito mesto Namache.

Pogled na Namche Bazar iz Khundeja

Vrnili smo se že ob 11 uri, današnji dan je bil namreč namenjen aklimatizaciji na tej višini, zato smo imeli popoldne prosto. Izkoristili smo ga, da si operemo nekaj pošteno prešvicanih majic in nogavic, nato pa smo se napotili raziskovati mesto, kjer so vse ulice tlakovane za

razliko od Kathmanduja, kjer je večina ulic še makadamskih. Ulice so polne malih trgovin, kjer prodajajo spominke za turiste in vse, kar človek potrebuje za pohodništvo kot tudi za ekstremno plezanje. Po ulicah se neovirano sprehajajo tudi jaki in osli, ki so opremljeni z zvonci in tako opozarjajo mimoidoče na svojo prisotnost ter dajejo gorskemu mestu dodaten glasbeni čar. Maj se je zelo razveselil prijaznih domačinov, ki so uslužni in nikoli ne silijo turistov v nakupe.

Mene pa je presenetila mestna pralnica, kjer so ženske prale perilo na prostem na najstarejši znan način, tako da so milile perilo na kamnu in obleke tolke po njih. Pralnica je stala povsem na koncu plejade vrtečih zvonov (v Nepalju jih je ogromno in z njihovim vrtenjem v smeri urinega kazalca si ljudje čistijo duše), ki jih poganja taista voda, ki jo nekoliko nižje uporabljajo za pranje perila.

Mestna pralnica v Namche Bazarju

Z Janijem sva si privočila pijačo sredi mesta, kjer sva se uro in pol nastavljala prijetnemu soncu in opazovala, kako se vreme spreminja in oblaki tiščijo navzdol. Verjetno bodo, tako kot prejšnjo noč, po 15 uri zajeli mestece. Napotila sva se še kupit britvice, ki jih nismo vzeli s seboj, prav tako pa sva si privoščila še en *buff*, ki je tukaj res nadvse uporaben. Uporabiš ga lahko za zaščito vratu, za zaščito pred prahom, kot kapo oz. naglavno ruto in praviloma je dobro, da imaš vedno dva pri sebi.

Večerjo smo imeli ob 18 uri, saj se je potem jedilnica povsem napolnila z novimi turisti. Jani je jedel piščanca na žaru, Maj je jedel *Chicken Sizzler*, jaz pa sem si privoščila česnovo juho. Naročili smo še zajtrk za ob 7.30 uri in se ponovno napotili v mesto. Kupili smo še igralne karte z motivi nepalskih vršakov, odigrali nekaj iger pokra v prijetni slaščičarni z brezplačnim wi-fijem in se nato odpravili nazaj v hotel, kjer smo se ob 22. uri že odpravili spat.

Jutri odrinemo ob 8. uri dalje proti Thengbocheju (3880 m), do tja je po Prakashovih besedah 5 - 6 ur hoje.

23. april

Namche Bazar (3440) - Tengboche (3880)

Danes gremo iz Namche Bazarja proti Tengbocham. Za zajtrk si je Jani privoščil jajčno omleto, midva z Majem pa sva jedla le sadje. Naročila sva sicer jabolko in banano, dobila pa le jabolko, ker je banan zmanjkalo. Pa nič ne de, jabolko je bilo tako okusno, da je odtehtalo tudi banano. Tokrat sva si z Majem natočila vodo v vodni meh in ji dodala jodove tablete za čiščenje, Jani pa je kopil dve vodi. V dveh dneh bivanja v Namcheju zapravili skupaj 118 EUR (123.500 rupij), kar je bilo v skladu z našimi načrti, da dnevno na osebo ne presežemo 20 EUR. Za hrano pravzaprav nismo zapravili veliko, smo si pa privoščili 12 pivov - eno pivo pa stane v Namcah 800 rupij. Sicer pa velja, da višje kot si, dražja je hrana in pijača.

Potem pa na pot. Resda je med Namche Bazarjem in Tengbocham le 440 m višinske razlike, toda v resnici smo jo naredili vsaj 800 m. Pot je iz hotela zavila strmo navzgor in z 20 kg težkimi nahrbtniki smo začeli sopihati že po prvih 10 minutah. K sreči se je po 20 minutah pot zravnila in se dobri dve uri le rahlo dvigala. Vreme je bilo odlično, nebo zjutraj povsem brez oblaka, le od časa do časa je zapihal rahel, toda svež veter, ki je hladil pregreta telesa in sušil pot na obrazu. V daljavi se je razkazoval osematisočak Lhotse in ponujal čudovito motivacijo vsem pohodnikom.

Pot v Thengboche

Na poti smo srečali supino glasbenikov, ki je nosila instrumente, violo, kitaro in dve violini. Bili so pripadniki gibanja Himalaya Song, ki hodijo po Himalajskem gorovju in zaigrajo, ko pridejo na cilj, tokrat v samostan Tengboche.

Skupina Himalaya Song

Po dveh urah se je pot spustila strmo navzdol, da sem slišala škripanje lastnih kolen. Resda ni potrebno toliko energije, kot navkreber, toda zbranost mora biti veliko večja, saj slalomiraš med večjimi in manjšimi kamni, pa še kakšna korenina se kje najde. Pot nas je pripeljala povsem v dolino do reke Phungi Thing, kjer smo prečkali še železni most, kar je pomenilo, da se bo pot vsak hip obrnila navzgor. Kar se tiče višine, smo bili torej znova na začetku. Malce pa nam je ob tem spoznanju vendarle upadla motivacija in izprosili smo si kratek odmor, ki se je zavlekel za 45 minut. Maj se je zleknil po dolgem in počez na leseno klopcu in zadremal. Popili smo vroč limonin čaj, kupili še eno vodo in jo mahnili naprej v strm v hrib.

Tudi tokrat smo na poti srečali veliko jakov, ki so tovorili bremena za hotele v višinah. Drug drugemu smo se umikali, kajpak pa so tudi jaki občasno počivali in kot vse pametne živali za počitek iskali senco, tako kot smo jo mi, zato je bila v senčnih delih poti precej gneče. Občudovala sem šerpe, ki nosijo navkreber 40 do 60 kg težke tovore. Na poti smo tokrat srečali šerpo, ki si je na ramena naložil lesene plohe, moja ocena je bila, da je bilo vse skupaj čez 80 kilogramov teže. Janija se je to tako dotaknilo, da mu je hotel kar pomagati. Počasi nam je zmanjkovalo energije, veter je pesek dvigoval visoko od tal, tako da smo se ga zadnji del poti pošteno najedli, navkljub temu, da smo si prekrili nosove z *buffom*. Vztrajno smo premagovali delček za delčkom poti in kmalu uzrli Tengboche. Vstopili smo skozi zunanja vrata templja in poiskali naš hotel, ki je bil povsem na koncu majhne planote, kjer je sprva stal le budistični samostan, ki še danes služi svojemu namenu.

Prihod v moški budistični samostan Thenngboche

Thengboche z okolico

Ko smo prispeli, smo najprej odložili težke nahrbtnike, hiteli sezuvati težke čevlje in popadali v posteljo. Maj je bil povsem pregret, zato smo hitro naročili tri vroče čaje in mu dali še aspirin za preventivo.

Maj je za dve uri zaspal, midva z Janijem pa sva se napotila raziskovat Tengboche, ki je precej velika planota, kjer osrednji prostor zavzema budistični tempelj, poleg njega pa sem našla še tri manjše lodge. Planota premore tudi mini trgovinico in celo pekarno. Ob lodgih so postavljeni tudi šotori, v katerih lahko prespijo pohodniki, kadar v lodgih ni več prostih sob. Je pa ponoči na tej višini že pošteno mrzlo, temperatura pade pod 0.

Najbolj si bom zapomnila budistični tempelj, ki sva si ga z Janijem ogledala. Očarala me je njegova barvita zunanost in skromna notranost. Sredi templja je stal 5 m visok kip bude, ki z odprtimi očmi bdi nad meditacijami in molitvami menihov, ki jih izvajajo vsak dan ob 17 uri zvečer, pri čemer uporabljajo posebna tolkala, s katerimi spremljajo mantre menihov.

Vreme nad planoto se spreminja iz minute v minuto, vsakič, ko pogledaš v nebo, je le to drugačno. Enkrat grozi, da bo snežna nevihta, čez minuto pa lahko ozrete Lhotse, ki se mogočno dviga nad planoto in koplje v zlatem soncu.

Ob 18. uri smo odšli na večerjo, tokrat je Jani izbral pico, ki je bila presenetljivo okusna za to višino, ali pa smo mi bili pač tako lačni, Maj je izbral hamburger s tremi toatsti; med enim in drugim toatsom je bila zelenjava, med drugim in tretjim pa šunka. Maj se je tega dne hamburgerja prav gotovo najbolj razveselil, saj je, kot pravi, najbolj podoben evropski hrani. Jaz sem izbrala vegetarijanske rezance, ki so bili prav slastni. Ni je pa čez našo domačo salamo, ki smo si jo privoščili še pred večerjo.

Jedilnica v našem hotelu v Thengbocah

V jedilnici je bilo prijetno toplo, saj jo je grela peč na drva sredi prostora, kjer so segrevali tudi vodo. Kar ni se nam dalo oditi v sobo, ki je vsega skupaj merila 5 kv. metrov, zato smo naročili še en čaj in klepetali o vsem mogočem. Maj ni zdržal brez interneta in je financiral 600 rupij v nakup wi-fi gesla, ki omogoča prenos podatkov do 200 MB.

Jutri odrinemo znova ob 8 uri. Naš cilj so Dingboche na višini 4.410 m. Jutri bomo torej prvič prečkali nadmorsko višino 4.000 m.

Tengboche (3880) - Dingboche (4410)

V Tengbochah smo prebivali v najmanjši sobici do sedaj, in zjutraj smo bili prav veseli, da smo se odpravili naprej proti Dingbocham. Prakash je tokrat spal v šotoru in zjutraj nas je ob zajtrku prelesto pozdravil skozi okno in z zobno ščetko med zobmi. Za zajtrk sta Jani in Maj izbrala ameriško varianto, ki pa v Nepalju izgleda nekoliko drugače kot sicer original. Dobiš sladkana jajca, toast in pečen krompir. Jaz sem naročila toast s sirom, kjer je bilo sira le toliko, da se ga je okusilo. Po zajtrku je Maj še krmil konje s sladkorjem ki ga je prihranil od čajev, ki jih ni sladkal, potem pa smo se ob 8 uri odpravili naprej proti Dingbocheju.

Pot nas je sprva vodila nekoliko navzdol, kar nam je pošteno prijalo, pod nami pa je žuborela reka Imsa. Lep čas smo hodili nad reko, dokler nismo prečkali visečega železnega mostu.

Na drugi strani reke smo zagledali čredo koz, ki so veliko večje, kot jih poznamo pri nas. So tudi mojstrice maskiranja, tako jih med redkim rastjem komajda opaziš.

Viseči mest na poti do Dingbocheja nad reko Ismo in pogled na okolico

Po prečkanju mostu se pot obrnila navzkreber, kjer smo z težkimi nahrbtniki sopihali še vsaj dve uri. Pot so nam občasno prekržali jaki in nas na poti nekoliko zaustavili. Nihče se

kajpak ni pritoževal, vsaj je vsak počitek še kako prat prišel. Po treh urah smo se ustavili v spodnjih Pangbochah. Medtem, ko je bila večina popotnikov le rahlo oblečena, saj je sonce pripekalo, z 20 stopinjami, so bili domačin odeti v bunde. V fotografski objektiv smo tako ujeli deklico v krilu in bundi.

Nepalska deklica v Pangbochah

V Pangbochah smo si privoščili limonin čaj, Jani je izbral coca-colo. Prakash, nekoliko utrujen od nočnega žuranja z drugimi vodiči, si je privoščil juho z rezanci. Maj je uspel celo nekoliko podremati, nakar smo se po polurnem počitku odpravili dalje.

Postanek v Pangbochah (4040 m)

Pot se je še vedno dvigovala navzgor, potem pa se je počasi zravnila. Prav hecno je kako te višina upočasni. Gibi so vse počasnejši, noge postanejo nerodne, čeravno te mišice ne bolijo. Moja pljuča so na vsak način hotela več kisika, in ker ga pač niso dobila, sem postajala zadihana, pa tudi vsak utrip srca sem čutila. No, upam, da se moje srce kmalu umiri in moja pljuča navadijo na redkejši zrak. Kot tolikokrat doslej, sem se motivirala s prečudovitim razgledom po okoliških himalajskih prvakih; Amu Dablam, Lotse, Ilan Peak... , pa znova pogled na reko lmsa...

Iland Pick

Reka Imsa

Ama Dablam

Niti opazila nisem, kdaj se je pot že drugič zravnila. Jani in Maj sta hodila nekoliko pred mano, za mano pa Prakash, ki kot vodič mora hoditi zadnji. To je pravo vodenje.

Naenkrat sem v daljavi zagledala kmetijske površine, ki v Nepalju izgledajo izjemno lepo, saj so polja postavljena v terase. To je tudi pomenilo, da smo že povsem blizu naše naslednje postojanke Dingboche.

Terarasta polja pred prihodom v Dingboche

In res smo v daljavi kmalu zagledali razpotegnjeno naselje s pretežno modrimi strehami. To bo to. Dingboche na višini 4.410 m.

Prihod v Dingboche

Kar nekaj časa smo potrebovali, da smo našli pot do našega hotela, ki se je imenoval Family hotel. Sicer smo videli napis hotela na strehi, (vsi hoteli imajo napise na strehi) toda nikakor nismo našli poti do njega, saj je bilo vse zagrajeno z visokimi ograjami iz naloženih kamnov. Tako smo naredili precejšen ovinek v hrib, da smo se končno prebili do restavracije hotela, v katero smo vstopili skozi majhno črno kuhinjo. Morda mi jo nekoč use posneti. Restavracija je imela na sredi peč ob kateri smo se pogreli. Tukaj smo si tudi prvič izmerili stanje kisika v telesu ter srčni utrip. Še smo bili živi.

Merjenje kisika v krvi v Dingbochah

Nato smo se napotili v sobo, kjer smo se nekoliko odpočili. Majevo srce si je pozelelo sira in salame, torej nekaj slovenske hrane, zato se je odpravil raziskovati mestece. Hitro se je vrnil z kilogramom jakovega sira, svežim paradižnikom in toast kruhom. Vsi smo se prav obilno najedli. Tako smo za večerjo Jani in jaz pojedla le vegetarijansko juho, Maj pa piščančjo.

Jutri ostanemo še v Dingbochah, kjer se bomo po želji napotili na vrh Nagarguna, ki pa je že pravi pettisočak. Zato smo se ob 21. uri, ko tudi peč v restavraciji ugasnejo, odpravili spat, kako pa zares zaspati pa je bil za vsakega izmed nas največji izziv, ki ga je reševal kakor je pač vedel in znal.

25. april

Dingboche (4410) - Nagarganu (5310)

Zjutraj sva se z Janijem odločila, da greva preizkušat višino. Maj pa si je vzel dan počitka. Še pred zajtrkom, ob 8 uri sva se v spremstvu Prakasha odpravili proti Nagarganu. Pot se je vodila za naših hotelom strmo navkreber. Pred nami je že hodilo nekaj popotnikov, ki pa so odšli le do prelaza za Loboche, dobrih 100 m višinske razlike. Po prelazu pa so se le še redki pohodniki namenili naprej.

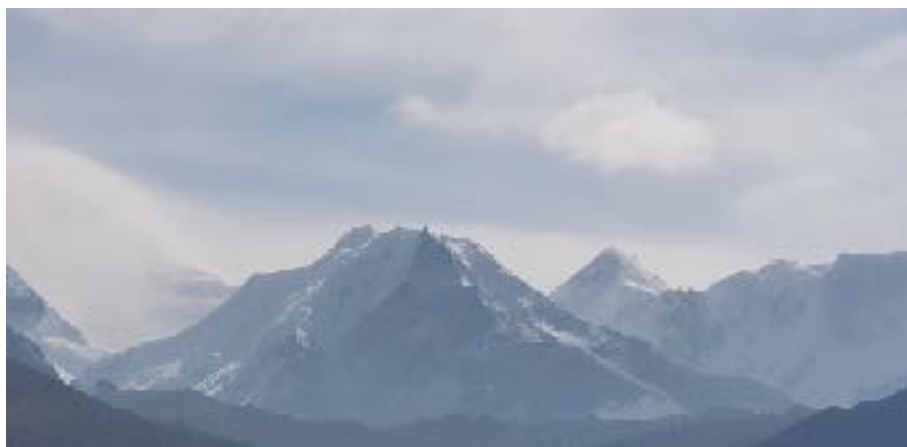

Razgled iz prvega prelaza Nagargana (4950 m)

Pogled iz prelaza je čudovit, tako navzdol kot navzgor, najbolj mi je ostal v spominu Island Peak.

Pogled na Dingboche

Island Peak (6189 m)

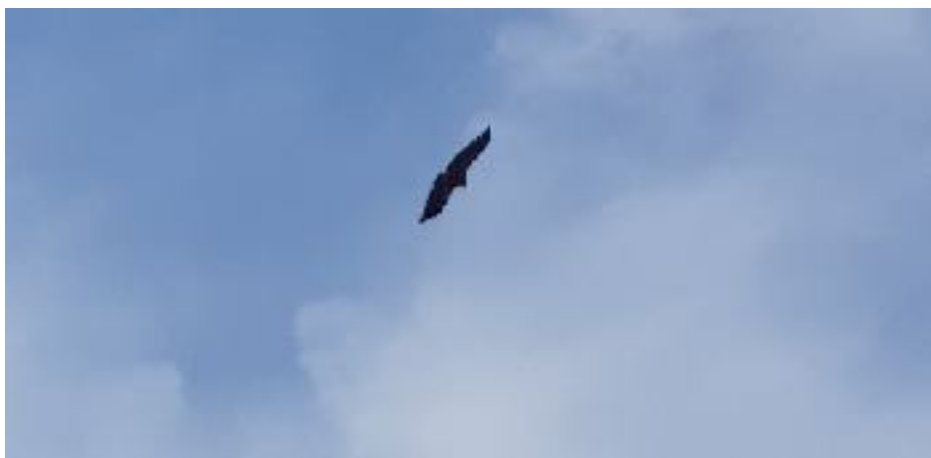

Lotse (8516 m)

Panorama

Po prelazu se pot nadaljuje. Nagargun je zelo zanimiva gora, ki ima tri “vmesne” grebene. Pot se vije strmo navzgor in bolj kot postaja strmo, bolj se korak upočasnjuje. Premagovali smo že drugi greben in dosegli skorajda že višino 5.000 m. Okrog nas so letali orli, helikopterji pa so brzeli vsaj 500 metrov pod nami. Nisem si mislila, da bomo šli še naprej, saj so goro naenkrat zajeli oblaki in čudovit razgled se je v hipu razblinil v nič.

Let orla na 5000 m

Nenadna pooblačitev na Nagarganu

Do vrha je bilo še dobro uro in z Janijem sva se določila, da vseeno poskusiva. Korak za korakom sva se vtrajno pomikala navkreber in končno dosegla vrh, ki je bil skrit med Austria skalami. Nagargan je visok 5.310 m in ta dan sva oba prvič z lastnimi nogami presegla višino 5.000

Na vrhu Nagargana (5310 m)

Treba je bilo seveda pridetiti tudi navzdol. Ob sestopu iz Nagargana se je prah dvigal kot za stavo in brez rute čez nos in usta, bi ga verjetno pojedla vsaj pol kilograma. Sestop je trajal kar kakšno uro, vmes pa je bilo treba tudi še kaj popiti. Tokrat je imel nahrbtnik z vodo le Jani.

Ob 12.15 uri smo bili že nazaj v našem hotelu. Zlahka bi zaspala, toda če v hribih zaspiš čez dan, potem ponoči zagotovo ne moreš. Tako smo se skupaj z Majem odpravili v mesto, kjer smo prejšnji dan opazili restavracijo Himalaya caffe, kjer so vsak dan vrteli film. Že ob 13 uri smo bili tam in si privoščili limonin čaj. V Himalaya caffe lahko dobiš knjigo v zameno za to, da eno prineseš. Vse knjige so v angleščini in prav zanimivo je, kako vsako leto krožijo med popotniki. Kajpak so vse knjige le na eno temo: Gore. Ob 14.30 uri vsak dan zavrtijo film in v baru se tre pohodnikov. Sredi bara je namreč tudi peč, ki oddaja prijetno toploto naokrog. Če prideš le gledat film, ne da bi kaj popil, ti ogled filma na osebo zaračunajo 300 rupij. Vrtijo pa vedno isti film; to je film Everest, ki govori o nesrečni odpravi na Everest, leta 1996, ko je umrlo 13 ljudi. Maja se je film zelo dotaknil, saj je odprava začela pot v Lukli in prehodila povsem enako pot kot (jo bomo) mi do Everest Base Campa. Res pravi čas in pravo mesto za ogled tega filma.

Maj v baru Himalaya Caffè

Po ogledu filma, smo še malo kartali, nato pa smo se odpravili nazaj v hotel, kjer smo morali do 17. ure naročiti večerjo, saj so pričakovali večjo skupino ljudi. Povečerjali smo do 18 ure. Jani se je odločil za mešano pico, Maj je jedel testenine na bolonjski način, jaz pa sem se odločila za zelenjavni riž.

Jani je želel polnit telefon, pa so bili vsa razpoložljiva mesta že zasedena. Tako smo se odločili, da gremo iskat srečo še v drugi hotel, predhodno pa še napolnimo vodne balone za jutrišnji dan. Iz Dingbocheja odrinemo tokaj po zajtrku ob 8 uri zjutraj. Čaka nas 5 ur hoje do Lobocho.

Dingboche (4410) - Loboche (4910)

Prebudila sem se že ob 6 uri zjutraj. Tukaj na poti do Mont Everest Base Campa vsako jutro najprej zaslišim zvonove, ki jih imajo jaki privezane okrog vratu. Nato zaslišim ropot helikopterjev in po tem se šele zasliši tu in tam kakšen človeški glas. Ob 7.30 odrinemo na zajtrk z vso spakirano prtljago vred. Meni se zdi nahrbtnik vsak dan težji, čeravno seveda v resnici ni bil.

Za zajtrk naročim le jabolko, saj močno pogrešam sadje, Maj je jedel ovsene kosmiče z medom, Jani pa si je privoščil jajca na oko. Nasmejali smo se do solz, ko je dobil kar dve porciji in je sprva mislil, da so se v hotelu zmotili. Zvečer je namreč naročil dve jajci na oko in to so domačini pač razumeli kot dve porciji. Tako je moral zmazati kar 4 jajca na oko. Popijemo še kavo, čeravno ni ravno najboljša in se odpravimo na pot točno ob 8 uri.

Pot se je začela kar strmo takoj nad hotelom, tako da mi je v prvih nekaj minutah pobralo vso sapo. Sonce je bilo že visoko na sebu in temu primerno je bilo tudi dokaj vroče. Takoj po prvem vzponu je že sledilo slačenje.

Pred nami se je odpirala sanjska pokrajina, človek bi rekel kar nezemeljska. Zasnežene gore, okrog katerih se vijejo beli hudomušni oblaki, ki vsako sekundo spremenijo obliko in smer.

Sanjska pokrajina na poti do Lobocheja

Sanjska pokrajina na poti do Lobocho

Ko človeško oko ujame takšne pogled, je kot da bi se čas ustavil in človek znašel v povsem drugi realnosti. Vse kar sem si ob tem želela je bilo, da bi ta občutek trajal čim dlje.

Pot se je sedaj le rahlo vzpenjala, toda nihče iz med pohodnikov ni pospešil koraka. Na tej višini, bili smo blizu 4600 m, se noge premikajo počasi, enostavno ni dovolj kisika v krvi, ki bi poganjala mišice telesa. Kmalu smo se spustili rahlo navzdol, da bi prečkali reko. Tokrat ni bilo nobenega mostu, skakljati je bilo potrebno po kamnih, kar me je spominjalo na naše slovenske gore. Zadnji del smo se znova strmo povzpeli in prišli v Tongoche 4.610 m visoko, kjer smo naredili kratko pavzo in popili limonin čaj.

Po tem kratkem postanku nas je čakala ura strmega vzpona, ki je, kot že tolikokrat na tej poti, v obliki stopnišča. Raje bi videla da bi bila pot "normalna", saj nepalske stopnice precej odstopajo od evropskih standardov. Ni bilo druge izbire, morali smo premagati ta hrib in na vrhu smo uzrli pokopališče umrlih na Everestu. Med drugimi tudi umrlih v nesreči 11. maja, leta 1996 (film The Everest).

Pokopališče umrlih na Everestu

Jani je naredil velik krog po pokopališču in iskal naše slovenske junake, ki so življenje končali v Himalaji, toda nikogar ni našel na tem pokopališču. Bilo pa je veliko Angležev, Bolgarov, Kitajcev, Nizozemcev..., največ spomenikov pa je bilo postavljenih v čast in spomin šerpam, ki so v začetnih odpravah izgubili svoja življenja.

Po pokopališču se je pot še dve uri rahlo vzpenjala, ponendo celo spustila, nakar smo v daljavi že ugledali Loboche, kjer bomo danes prespali. Ob prihodu v Loboche, smo se morali zglasiti v vratarnici in v naprej plačati sobo v višini 500 rupij, sicer sploh ne moreš vstopiti v Loboche, šele nato pa se napotili proti našemu hotelu Mother Earth.

Hotel Mother Earth v Lobochoh

Takoj ob prihodu smo Prakasha prosili, da nam napolni telefone, saj se kasneje naredi silna gneča in je velika verjetnost, da ne prideš na vrsto ali pa da je električna energija tako šibka, da polnjenje ni mogoče. Vsa elektrika je namreč proizvedena s pomočjo sonca in če je slabo vreme, potem tudi elektrike pač ni. Slabo vreme pa je praviloma vsako popoldne. Tudi tokrat se je tako izkazalo, saj je zunaj kmalu začelo snežiti.

Ob prihodu smo hitro popili topel limonin čaj in pojedili toplo juhico. Potema pa smo se zaklepetali s Prakashom, ki ima izjemen talent za jezike in že malo razume tudi slovensko. Tako je sledil našemu pogovoru o potovanjih in nas naenkrat vprašal, v koliko državah smo že bili. In tako smo vsaj po ure preštevali različne države v katerih smo že bili in jih našteali čez 50.

Ob 16.30 smo že naročili večerjo, tokrat smo si vsi privoščili popečene rezance. Istočasno pa naročili še zajtrk za naslednji dan, z Majem sva se odločila za sendviče, Jani pa znova za popečena jajca, le da je tokrat naročil eno porcijo.

Tukaj smo si drugič izmerili kisik v krvi ter na priloženem, plakatu preverili v kakšni kondiciji smo. Še vedno nam je dobro šlo.

OXYGEN IN YOUR BODY O₂

1350 mtr - Around	90-95
2800 mtr - Around	92-93
3400 mtr - Around	85-90
4000 mtr - Around	80-83
5000 mtr - Around	75-80
5500 mtr - Around	70-75

OXYGEN IN AIR

ALTITUDE	% O ₂
Sea Level	100%
1000 m / 3281 ft	88%
2500 m / 8202 ft	73%
3000 m / 9843 ft	88%
3500 m / 11483 ft	84%
4000 m / 13123 ft	80%
4500 m / 14764 ft	57%
5000 m / 16404 ft	53%
5500 m / 18044 ft	50%
6000 m / 19685 ft	47%
6500 m / 21325 ft	44%
7000 m / 22966 ft	42%
8000 m / 26247 ft	36%
8500 m / 27868 ft	33%

HIGH ALTITUDE CEREBRAL OEDEMA (HACE)

Fluid on the brain

SYMPTOMS:-

- * Like severe AMS
- * Bad headache, vomiting, confusion

TREATMENT

- * Descend at once
- * Dexamethasone, O₂, PAC, Diamox
- * Should be flown out

WE CHECK YOUR OXYGEN Level.....

HIGH ALTITUDE PULMONARY OEDEMA (HAPE)

* Fluid in the ^{LUNGS} BRAIN

- * CAN come slowly & suddenly
- * Can Get HACE too.

SYMPTOMS

- * breathless
- * breathless at rest
- * Can't lie flat, cough, Exhausted.

TREATMENT

- * Descend
- * Salbutamol (Ventolin) in haler
- * Nifedipine, Viagra, (Diamox), O₂

Preverjanje višinske bolezni v hotelu Mother Earth

Jani je odhajal kadit pred hotel in v eni izmed cigaretnih pavz se je odvil zanimiv dvoboj med jakom in konjem, kjer "pametni" odnehajo in tako je boj za teritorij dobil jak. Jak je imel rogove kar zaščitene z plastiko, da ne bi poškodaval konjev, ki jih v Nepalju uporabljajo za prevoz pohodnikov, ki tega ne zmorejo sami. Jake pa uporabljajo izključno za prevoz tovorov.

Jak z zaščitenimi rogovi

Po večerji smo še dve uri igrali karte, ki smo jih kupili že v Namche Bazarju, da smo si krajšali čas ob večerih, ko res ni kaj početi, razen seveda klepetanja z domačini in popotniki. Prakash nam je še razložil načrt za naslednji dan. Štartamo ob 7.30, torej pol ure prej kot ponavadi. Čaka nas dve in pol urna pot do Gora Sepa, kjer bomo pustili nahrbtnike in se nato odpravili brez prtljage do Mont Everest Base Campa, našega končnega cilja. Od tam se bomo tudi vrnili v Gora Sepa, kjer bomo prespali. Čaka nas torej skupaj cca 7-8 ur hoje, kar se sicer ne sliši veliko za naše slovenske razmere. Na višini 5.310 m, ki jo bomo dosegli jutri pa je to povsem druga pesem.

27. april

Loboche (4910) - Mont Everest Based Camp (5310)

V Lobocheju smo spali še najbolje do sedaj, čeravno smo imeli na sebi, vse kar smo premogli za mrzlo vreme, le bunde in čevlje smo odložili. Tudi kapa smo pustili na glavah. V sobah je namreč silni mraz, ki vsak dan pritisne po 5 uri popoldan, tako, da gres res le spat v sobo, sicer pa se zadržuješ v restavraciji.

Hotel v Lobochoh

Zjutraj je začelo robotati že ob 5 uri zjutraj, saj so se nekateri popotniki že odpravljali. Mi smo vstali ob 6.30, da smo še spakirali nahrbtnike in ob 7 uri prišli na zajtrk. Maj je tokrat pustil ves sedvič s sirom, Jani je pojedel jajca, jaz pa sem se prisilila, da sem pojedla vegetarijanski sendvič, ki je bil res obupen. Priporočam, da jeste za zajtrk jajca, kajpak če se ne bojite salmonele. Sicer pa z višino tudi apetit upada.

Reševanje s helikopterjem v Lobochoh

Iz Lobocho smo odšli ob 7.30 uri. Maj je odšel 10 minut pred nami. Ko sva se z Janijem odpravljala na pot, je red hotelom Mother Earth ravno pristajal helikopter in dvignil veliko prahu. Kot skoraj vselej do sedaj je prišel po popotnike, ki jih je prizadela višinska bolezen.

Za zmanjšanje začetje motivacije je poskrbela še pohodnica, ki je najela konja in se na njegovem hrbtu odpravila na pot. Bila je deležna številnih srepečih pogledov, ki so vsi v en glas nakazovali, da "to pa res ni fer".

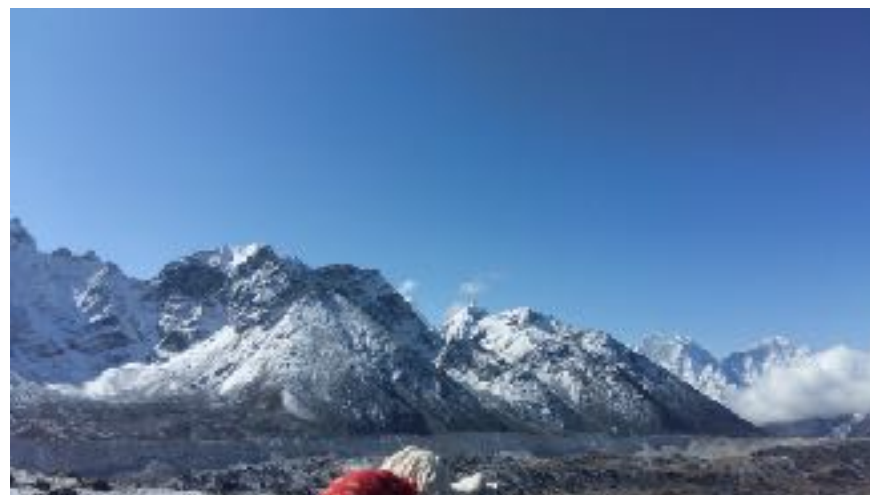

Različne poti co cilja

Sicer pa se je pot začela dokaj ravno, kaj hitro pa je strmo zavila navzgor. Pravzaprav je bilo na poti precej presenečenj. Enkrat gor, drugič malce dol in tretjič še malce bolj gor. Kaj hitro je bil čas za slačenje, saj je sonce zjutraj zelo hitro ogrelo himalajske vrhove na vse do 15 stopinj. Kajpak je od časa do časa zapihal tudi hladen in rezek veter, ki nas je spomnil, da smo vendarle v najvišjem gorstvu sveta. Pametno je imati pokrivalo ves čas na glavi.

Pod nogami je dobršen del poti škripal sneg, ki je padel prejšnjo noč. Nad nami pa so se vzpenjali himalajski velikani, odeti v svoje snežne oddeje in ponujali nadvse navdušujočo panoramo.

Pot od Loboch do Gorak Shepa

Vse do Gorak Shepa se je pot dvigala in spuščala, kajpak vedno malo manj spustila in malo bolj dvignila. Maja je eden takšnih vzponov posem uničil in se je moral štirikrat ustaviti in dodat svojim pljučem kisika.

Končno smo po dve urah in pol ugledali Gorak Shep, naše zadnje prenočišče na poti, kamor smo prispeli ob 10.00 uri. Hitro smo odložili nahrbtnike v sobe in odšli popit vroč čaj.

Prihod v Gorak Shep

Čakala nas je še pot do Everest Base Campa, cilja našega trekinga. Maj se je odločil, da bo raje počival in ni šel z nami. Iz Gorak Shepa smo odrinili proti Everest Base Campu ob 11 uri, tokrat brez nahrbtnikov in torej lažji za 20 do 25 kg, kar pa je že razlika.

Smerokaz do EBC

Pot je bila sicer lepa, le malo prestrma za naše že utrujene noge in pljuča, ki so na vsak način hotela več kisika. Po Prakashovih besedah naj bi pot trajala 5 ur, 3 ure tja in 2 nazaj. Po dobri uri hoje sem na velikem kamnu zagledala napis "4 hour to EBC". Saj to ne more biti res, sem si dejala in se v testem hipu odločila, da ne bom verjela napisu na kamnu, temveč bom raje verjela Prakashu.

Pot do Everest Base Campa

In res smo v daljavi po malo manj kot treh urah ugledali množico rumenih in modrih šotorov, prvi bazni tabor na Mont Everest, kjer se plezalci pripravljajo za vzpon na najvišjo goro sveta. To je bil naš cilj, do katerega smo prišli preko dolgega gorskega grebena, ki se je vzpenjal 5 450 m visoko in kjer je bilo večino časa prostora le za enega pohodnika.

Everest Base Camp (5.360 m)

Zadnji del poti smo hodili po grebenu, nakar je je pot zavila strmno navzdol do glavnega spomenika, ovitega z budističnimi zastavami in vklesanimi ploščicami umrlih junakov Everesta. Cilj smo dosegli 27. aprila ob 13 uri, torej še celo prej, kot je napovedal Prakash.

Na cilju: Everest Base Camp

Ljudje so se precej prerivali pred spomenikom za fotografiranje, nekaj je bilo celo tako domiselnih, da so si s seboj prinesli pivo “Everest” in tako proslavili svoj cilj. Sicer pivo v Gorak Shepu stane 1000 rupij (6-7 EUR odvisno od menjave). Na cilj je prišla tudi Japonka, ki je za “prevozno sredstvo” izbrala konja in ki smo jo sprečali že v Lobochoh. Malce pred spomenikom jo je odložil in naredila je kakšnih 20 korakov do spomenika, nadvse srečna, da je uspela priti do cilja. Očitno je bila bolna, smo ugotovili, saj ji je vsak korak predstavljal izjemen napor. Zadržali smo se dobrih 20 minut, naredili nekaj fotografij in v tišini uživali v opazovanju najvišjega gorstva sveta, ki ti vlije strahospoštovanje in obenem začutiš izjemno hvaležnost, da si uspel priti tako daleč. Takrat me je tudi že zagrabilo, da bi šla še naprej, navkljub temu, da so bile noge že močno utrujene, pljučam primanjkovalo kisika, telo pa hlepelo po vodi in počitku.

V baznem taboru Mont Everest je začel padati sneg, to se namreč zgodi v minuti ali dveh, zato smo se hitro odpravili nazaj proti Gorak Shepu, kjer nas je najprej čakal vzpon nazaj na greben in potem prijetna hoja po dolgem grebenu, kjer smo v ozadju še vedno gledali Everest Base Camp. Vreme se je hitro slabšalo in zakrilo vse osemtisočake, tako smo se še bolj strastno posvetili poti, da bi bili čimprej nazaj. V dobri uri smo že bilio nazaj v Gorak Shepu, resda povsem na koncu z močmi, toda zadovoljni, da nam je uspelo.

Vrnitev iz Mont Everest Base Campa v Gorak Shep

Ob 15 uri sva si z Janijem že privoščila toplo juhico, ob 17.15 uri pa smo si vsi skupaj privoščili še večerjo. Vmes smo se greli ob topli peči, ki jo v teh gorskih hotelih vedno zakurijo ob 16 uri, za gorivo pa uporabljajo jakove iztrebke. V krogu ljudje izmenjujejo izkušnje in klepetajo, le redko pa v krog pridejo popotniki, saj je to mesto, kjer se praviloma zbirajo vodiči in šerpe. No Maju je uspelo. Je pa v restavraciji toliko bolj zabavno "brati" iz sten, ki povedo več kot katerikoli časopis. Zlasti tisto o zlorabi otrok, kar je nekdo pripisal (slika 2).

Večerno dogajanje v Gorak Shepu

In načrt za jutri? Ob 4 uri zjutraj ogled sončnega vzhoda na Kala Phatarju (5540 m), kar je tudi najvišja lokacija našega trekinga, ob 8 uri zajtrk in nato vrnitev v Luklo, do koder bomo potrebovali 3 dni hoje. Če bo vse po sreči bomo prišli jutri že v Pangboche, torej 1600 m nižje. Kala Pathar bo verjetno obiskal le Jani, midva z Majem pa se bova "šparala" za jutrišnji spust.

28. april

Kala Phatar (5540) - Gorak Shep (5140) - Pangboche (3930)

Jani si je nastavil uro ob 3.45 zjutraj, kajti ob 4 uri je bil dogovorjen s Prakashom, da se povzpnete na Kala Phatar. Maj in jaz sva se odločila, da sicer najvišji vrh na našem trekingu, spustiva. V hotelu so ljudje ob tej uri že veselo vstajali, verjetno so bili vsi namenjeni na Kala Phatar občudovat sončni vzhod.

Takoj, ko je Jani odšel, sem morala na WC, pa naj sem se še tako trudila, ostati v topli postelji. Ob 4.30 uri zjutraj je led prekrival okna sobe na WCju pa je bila prava veselica, saj so bila vsa tla pomrznjena, WC pa kajpak v obliki "čučavca". Pravo adrenalisko prebujanje in opravljanje neizbežnih potreb. Voda v sodih, ki jo imajo pripravljeno za izpiranje wc-ja, je kajpak tudi zaledenela. Ponoči je namreč bilo med 10 in 15 stopinj pod ničlo, v nepalskih gorskih hotelih pa kajpak ne ogrevajo sob. Če se ne poškoduješ na poti, se lahko mimogrede tudi pri opravljanju toalete.

Ravno sem se oblačila, ko je Jani že ob 7.15 prisopihal iz Kala Phatarja, kjer je posnel prečudovit sončni vzhod in hkrati rešil tudi čast celotne družine.

Kala Phatar (5540)

Jani na Kala Phatarju (5540 m)

Ob 8 uri smo imeli zajtrk, tokrat smo vsi jedli ocvrta jajca. Nič kaj nismo uživali v hrani, saj višina zmanjšuje apetit in vsak gib povzroči zadihanost. Obisk toalete je bil pravzaprav naporno opravilo.

Odpravili smo na pot, čakalo nas je 7 ur hoje, resda pretežno navzdol, toda da nam vendarle ne bi bilo prelepo, je pot ponoči prekril sneg, ki je pohodnikom povzročal nemalo težav. Vsak korak je moral biti nadvse previden, da ni noga zdrsnila po spolzkih kamnih. Tako je en pohodnik na vsakem malo zahtevnejšem spustu sedel na zadnjo plat in se odrsal navzdol.

Pot so nam občasno zaustavili tudi jakiji, ki so se počasi vlekli po hribu navzgor in se jim bilo treba umakniti.

Pot med Gorak Shepom in Thoklo

Maj je odšel iz Gorak Shepa 10 minut pred nami in mislili smo, da se bo ustavil v Lobochah, dve uri hoda od Gorak Shepa. Toda tam smo ga zaman iskali, zato smo se odpravili naprej proti Thokli. Znova smo prečkali pokopališče umrlih plezalcev, ki so življenje izgubili pri osvajanju Everesta in se nato spustili navzdol. Ko sem se ozrla nazaj po strmih hribu, kar nisen mogla verjeti, da sem ga tri dni nazaj prehodila navzgor, vsekakor pa si tega še nekaj časa ne bom želela.

V Thokli, na 4610 metrih, nas je čakal Maj in skupaj smo popili limonin čaj in se nato odpravili naprej proti Pherricham.

Postanek v Thokli 4610 m

To ni bila naša današnja lokacija, bila pa je vmes na poti proti Phangbocham. Najprej smo prečkali reko, nato pa se je pot spustila strmo navzdol, vse do vznožja doline, od koder se je potem vlekla še dve uri in pol proti Pherricham, kjer smo videli še pristanek helikopterja. Tu se nismo ustavljali, temveč smo se napotili naprej. Še uro in pol je bilo do našega prenočišča. Pot se je malce dvigala in malce spuščala. Ko se je dvigala, so nas bolele mišice, ko se je spuščala, pa nam je prah silil v oči in usta.

Nosači oz. šerpe, so bili kljub težkemu bremenu, ki so ga prenašali na svojih ramenih, veliko hitrejši od svojih "strank". Maj je opazoval enega takšnega nosača, ki mu je šlo precej na živce, ker ni mogel prehiteti skupine precej počasnih pohodnikov in je iztisnil iz sebe takšne glas, kot ga premorejo jakiji. Prestrašeni pohodniki so se seveda takoj umaknili. Res domiselno.

V daljavi smo po pol ure zagledali Pangboche, toda bili smo tako utrujeni, da smo si privoščili še en postanek. V prijetni kavarnici smo pili grozdni čaj, najboljši do sedaj, kar smo jih poskusili na naši poti. Cene padajo s padcem višine. V Gorak Shepu smo za čaj odšteli 180 rupij, tukaj le 120 rupij.

Do Pangbocheja je bilo še slabe pol ure, pod nami pa se je vila prečudovita reka, nad nami pa vrhovi, kjer so se pasli svobodni jaki. Pogled vreden vsega napora poti.

Pot proti Pangbocham

Kmalu smo prispeli do našega prenočišča. Najprej smo si pli ogledat sobe. Le te so bile zares prijetne, v njih je dišalo, pripravljene so bile oddeje, soba je imela čudovit razgled. In dokaj čist skupni WC na koncu hodnika. Takoj ko sem zagledala sobo, sem si rekla, danes bom pa dobro spala.

Hotel Everest View Lodge v Pangbochah

Skladiče kurjave (jakovi iztrebki)

Po večerji, kjer si je Jani privoščil jakov zrezek, Maj piščančji riž s currijem, jaz pa sem si privoščila vegetarijanske nudle z jajci. Prvič na poti sem namreč začutila lakoto.

Potem smo odigrali še nekaj partij pokra in se odpravili spat. In res sem dobro spala

Pangboche (3930) - Namche Bazar (3400)

V Pangbocah je bilo res udobno. Bilo je precej toplo v primerjavi z Gorak Shepom in z Janijem sva dobro spala, vse do trenutka, ko se je sredi noči vnela prava pasja vojna. Psi so vsaj 15 minut lajali kot za stavo, potem pa se je nenadoma vse umirilo. Toda le za 10 minut. Nato pa se je oglašal le še en pes in Jani je menil, da je ugotovil vzrok njegovega laježa. Vsakič, ko je pohodnik v sosednji sobi grdo zasmrčal, se je oglasil tudi pes. No, res lepa reč. Jaz sem uspela k sreči odmisлити živčnega psa in smrčečega soseda in krasno zaspala vse do jutra.

Ob 7.30 smo imeli zajtrk in ga tokrat malo zamudili, saj smo pakirali nahrbrtnike in morali poskrbeti še za vodo. Tokrat smo kar v hotelu zaprosili za mrzlo vodo in jo razkužili z jodovimi tabletami. Ob cca 8.20 uri smo se odpravili na pot proti Namche Bazarju. Prakash nam je razložil, da nas čaka 7 ur poti. Najprej se je pot rahlo dvigala navzgor, tako nežno, da sploh nisi čutil višine. Kmalu zatem pa nas je pričakal vzpon na Tengboche, kjer smo srečali največ čred jakijev do sedaj. Pred nami so šli večkrat čez mostove, na ozkih stezah pa skorajda nimaš priložnosti, da jih prehitiš.

Jaki imajo prednost

Nekako smo se vendarle prebili do Tengboch, kjer smo naredili kratek postanek, le toliko, da smo popili nekaj vode in da je Jani popravil Maju pohodne palice.

Nato pa se je pot strmo spustila navzdol. Čeravno si na

Prečudovita narava na poti od Pangboc proti Namche Bazarju

EBC trekingu še kako vesel vsakega spusta, pa zna biti le ta tudi naporen. Trpijo kolena in pete, ki jih zadevaš trdno ob tla. Vsakega toliko časa, sem si tako izprosila čas za fotografiranje prečudovitega spusta in pokrajine, ki sem nam je ob tem odkrivala.

Spustili smo se vse do reke Imnje, kar je pomenilo, da se bomo vsaj toliko morali še dvigniti. Pred vzponom smo si privoščili še kratek postanek, kjer si je Maj privoščil tajski redbull, ki se je sicer imenoval Red King, jaz in Jani pa sva si privoščila coca-colo, brez smart in brez pomislekov o zdravem načinu življenja. Ko pade sladkor, padejo tudi zaobljube.

Vzpon proti Namche Bazarju je bil krut, trajal je vsaj uro in pol. Deseti dan na trekingu nam je pobral že precej energije, dal pa tudi oblilo izkušenj, na primer kako se počasi, toda vztrajno premikati v še tako strm klanec, oprtani z 20 ali več kg. nahrbtnikom. Paziti si moral, da si potrošil čim manj energije, kar je pomenilo, da izbiraš cik-cak poti, kjer se trudiš najti linijo, kjer najmanj dviguješ noge. Na poti smo srečali precej šerb, Jani je celo tri prehitel, kar si kajpak lahko šteje v čast. Maju je tudi dobro šlo, čeravno je zjutraj "pojamral", ga ga zelo bolijo noge. Glavno, da je bil pred mano in občasno ga je tudi Jani spustil naprej.

Himalajski gozd na 4000 m višine

Končno je bilo tudi vzpona konec in pred nami se je odprla skorajda ravna pot, ki se je le tu in tam še malce dvignila. Vreme se je medtem pokvarilo in začelo je rahlo pršeti, kar nam je sicer zelo godilo, le pogled pa je v hipu izginil med oblaki. Megla se je spustila tako nizko, da nisi jasno videl niti 3 metre daleč. In ravne v tej megli smo na drevesu ugledali

divjega petelina (lotiforest), ki ga v Himalasjskih hribih vidiš zelo redko. Prakash ga je tudi videl prvič.

Himalajski divji petelin v megli

Pot se je začela rahlo spuščati in ko sem že mislila, danes čaka še ura hoje, smo v melga naekrat zagledali odcep za Namche. Yuhuu, že smo tu. Maj in Jani sta že čakala pred hotelom Hill-Ten, kjer so nam dobrodošlico najprej zaželele krave.

Krave pred hotelom Hill-Ten v Namche Bazarju

V hotelu smo najprej spakirali nahrbtnike v sobe in bili nadvse veselo preseneči, saj smo dobili sobe z najlepšim razgledom na Namche Bazar, cel luksuz pa je predstavljal lastni wc

in kopalnica. Vsi skupaj smo zaključili, da je to zagotovo darilo za dosego cilja in vso prehojeno pot.

Nato smo skočili na toplo kurjo juhico, ki nam je pogrela srce in prebudila utrujene ude. Jani je bil med čakanjem na juho deležen še enega zanimivega prizora. Zunaj je opazoval krokarja, ki je sedel na špici droga. Kmalu sta priletela še dva in po krajšem pomenkovanju, je eden izmed njih sedel jaku na hrbet in se po njegovem hrbtu počasi sprehodil do korita iz katerega je jak jedel. Vmes je dvakrat oglasil in pristal bred jakovim vedrom. Jak ga je pogledal, se z lavo zaril v čeber in mu iz čebra vrgel košček priboljška. Neverjetna simbioza.

Ko smo čakali na juhico, smo si s Prakashom izmenjali poglede na treking. Ocenili smo ga kot odličnega, skrbega in zelo prijaznega vodiča, ki ga bomo z veseljem priporočali vsem našim znancem, ki bi se odpravili na treking v Nepal. Edino, kar bi drugič naredili drugače, najeli bi sherpo za prenos prtljage. Prakash pa nas je ocenil kot:

"Danijela is strong, Maj is stroger and Jani is strongest"

Po topli juhici se z Janijem odločiva, da skočiva še v mesto, kjer je potekal festival v čast Budovemu rojstvu. Maj je bil preveč utrujen in se je odločil, da ostane v hotelu. Mesto na 3440 m višine naju je pričakalo v svojih značilnih in čudovitih barvah.

Namche Bazar, 3440 m

sva disečo palčko in prosila Budo za srečen povratak v Luklo in Kadhmandu. To popoldne .sva srečala neverjetno veliko otrok, ki so se z veseljem nastavili fotografskim objektivom

Otroci v Namche Bazarju obvladajo vse od nogometa do Ipada

V Namche Bazarju so ta dan praznovali Budino rojstvo, zato je bilo mesto polno menihov in praznično oblečenih ljudi

Praznovanje Budinega rojstnega dne v Namche Bazarju

Nato pa sva se odpravila še na pivo, ki je v mestu celo za 50 rupij cenejše kot v hotelu. Kupila sva še auto z motive EBC trekinga in črn flomaster, da bomo lahko kaj napisali nanjo. Našla pa sem celo resalen žebličke, ki bi jih tako nujno potrebovali v Gorak Shepu. Nihče ni zares vedel, kaj želim, tako so mi ponujali manjše in večje gradbene žebelje. Na koncu pa smo se vendarle dogovorili.

Ob 18 uri sva se odpravila nazaj v hotel, kjer smo si privoščili še večerjo -piščančje nudle in poklepatali o vsem, kar se nam je dogajalo na trekingu.

Jutri je naš zadnji dan trekinga, zajtrk smo naročili ob 7.30 uri, ob 8 pa se odpravili proti Lukli. V povprečju ljudje za to pot potrebujejo 7 ur.

Namche Bazar (3410) - Lukla (2840)

Zjutraj ob 7.30 smo prišli na zajtrk. Maj si je tokrat izbral ameriški zajtrk, kjer ni da ni..., še celo popečen krompir dobiš, pa muslije z mlekom, popečena jajca, toast, mango sok... Je tudi vredno svoje cene, saj stane kar 1000 rupij, kar je za zajtrk v Nepalju izjemno veliko. Jani si je kot ponavadi naročil jajca na oko, jaz pa jajčno vegetarijansko omleto. Bolj kot smo se spuščali v dolino, bolj smo postajali lačni.

Namche Bazar v jutranji megli

Po zajtrku smo se ob 8.30 odpravili proti Lukli. Pot se je iz Namche Bazarja najprej strmo spustila navzdol, da so nam znova škripala kolena. Navzgor grede je bil to najvišji vzpon in tudi navzdol ni bilo lahko. Če te ni presenetila grobo oblikovana skala, te je čakal pesek, polen majhnih kamenčkov, ki so te zlahka spodnesli. Tudi to še ni bilo vse. Izogibati si se moral tudi jakovim in oslovim iztrepkom, ki jih je bilo na poti zares polno, saj je to ena izmed najbolj prometnih poti, po kateri oskrbujejo Namche Bazar. Ne le iztrepkom, v povprečju nas je vsakih 20 minut presenetila čreda jakijev ali oslov, ki imajo v Himalaji vedno prednost. In tega se tudi precej dobro zavedajo. Kaj radi te malo butnejo s svojim tovorom ali te stisnejo ob hrib, bog ne daj, da hodiš po napačni strani, saj te potem lahko tudi porinejo po doline navzdol.

Najbolje je, da jim dal prednost in ne tvegaš s prehitevanjem ali izsiljevanjem dvosmernega prometa.

Prometna pot do Lukle

Pred nami je hodih italijanski par, ki smo ga srečali skorajda v vseh hotelih. Fantu je večkrat spodrsnilo, saj je hodil v navadnih teniskah. Čeravno je bil brez prtljage, le to je nosil šerpa, ni bil nič hitrejši, tako smo ga z lahkoto prehiteli. Spust se je zaključil s prihodom do reke Deng, kjer nam je nove energije vlivala turkizna voda, ki je iskala pot med ogromnimi in nadvse lepo naravno oblikovanimi skalami rečnega korita. Pot se je tokrat zravnila in lep čas sledila reki, vse do še enega visečega železnega mostu, ki smo ga prečkali, nakar se je pot obrnila rahlo navzgor. Spet je šlo za enega tistih delov poti, ko greš sedaj gor, sedaj dol in si razbijaš glavo, zakaj je pot ravno tako "narejena", ko bi vendarle lahko šla skorajda naravnost. Je pa bila pa zelo razgibana in pogled naokrog vreden vsakega koraka.

Vrtoglava panorama

Nepalski vrtovi na 2700 metrih nadmorske višine

V enem izmed takih prehodov nas je pričakala deklica, ki je vsakemu popotniku, ki ga je ujela, dejala: “Give me five” in mu udarila v dlan. Tudi meni. Kajpak sem ji dala “petko”, toda tajo zatem je sledil ukaz: “Give me the chocholate!”. Ej, “Sorry I do not have any” ji hitro odgovorim, kar sicer ni bilo čisto res, toda, če bi jih hotela dati čokolado, bi morala razpakirati polovico nahrbtnika.

Maj je zadnji dan trekinga trpel kar hude bolečine v levi mečni mišici, tako zelo, da smo naredili kratko pavzo v restavracijo ob poti, mu namazali mišico in povili nogo z elastičnim povojem. Obenem smo mu dali še naglesin proti bolečinam in upali, da bo zdržal še nadaljnih 4-5 ur hoje. Kajpak smo ob tem razpakirali polovico skrbno zložene robe v naših nahrbtnikih. Tako sem prišla tudi do čokolad in jih za vsak slučaj vtaknila v žep, da bodo

Nepalska mlada podjetnica

takoj pri roki, če me še kakšen podjeten otrok preseneti s svojo poslovno idejo, kot me je predhodno deklica. Spili smo še čaj, obdarili približno dve leti majhnega fanta s čokolado in odhiteli naprej proti Phondingu.

Pot do Phondinga je trajala še kakšno uro in se vila znovna malo gor in malo dol. Maj je zoet kazal znake bolečine in utrujenosti, zato smo se v Phondignu ustavili v hotelu, kjer smo bivali prvi dan in si privoščili topo juho z rezanci. Uf kako je pasala!

Dan se je že prevalil v popoldne in jakost vetra je temu primerno naraščala. Vsake toliko so nas presenetile še dežne kaplje, zato sem Maju in sebi prekrila nahrbtnik z dežnim plaščem, Jani pa ga žal ni imel. Odpravili smo se naprej proti Lukli, vedoč, da nas čaka vzpon, saj smo morali premagati še 250 m višinske razlike.. Pri spustu je šlo še malo navzdol in tam smo srečali sherpo, ki je prenašal žensko invalidko na svojih ramenih, drugi

sherpa pa je nosil njen invalidski voziček. Neverjetno, kaj vse ljudje naredijo zato, da doživijo svoje sanje. Kapo dol.

Kmalu za tem pa se je pot obrnila le še navzgor, pa tudi deževati je začelo vse močnejše. Rekla sem si, to je 11 dan našega trekinga, nekaj pa vendarle mora iti tudi slabše in doživeti dež na trekingu je posebno doživetje. Pot se je spremenila v pravo hlevsko blatno kopel, kjer se je prah in pesek na poti zmešal s številnimi iztrebki jakov in oslov. Zadnji del poti je bil res naporen, pa ne toliko zaradi poti kot zaradi razmer na poti in kajpak naše splošne utrujenosti. Po 10 dnevih vzponov in spustov ter premagovanja skorajda 3000 metrov višinske razlike se pač mora nekje poznati.

Vmes mi je mrknil še telefon, tako da žal nisem ujela v kamero zanimivega obreda domačinov, ki je spominjal na indijanski ples, menim pa da so obredno praznovali odprtje nove male restavracije. Zadnji del poti so me preplavile misli na naslednji dan in let proti Kathmanduju. Bo letalo sploh poletelo, kakšno bo vreme... Ob takšnih in drugačnih mislih sem vneto in vztrajno hodila mimo budisitičnih obeležij po levi strani oziroma tako, da imaš obeležje na desni strani. To namreč po budisitični filozofiji prinaša srečo.

Dobro uro pred Luklo smo prečkali še en most, kjer pa sem se po sili razmer srečala v mimohodu z čredo jakijev. Nič kaj me niso bili veseli, toda k sreči se je vse dobro izšlo. Zadnji del poti do Lukle sem srečala veliko novih popotnikov, ki so šele začeli svojo pot. Kako jih spoznaš? Predvsem po čisti in praviloma novi obutvi.

Vrnitev iz trekinga v Luklo

Jani in Maj sta bila nekoliko pred mano in jtoliko prej prisopihala v Luklo, da sta se še preoblekla v suha oblačila in skupaj smo se odpravili s Sunny Garten hotel, ker bomo prenočili. Takoj smo si privoščili pivo, Maj pa tudi kurjo juhico. Z nami je sedela tudi američanka iz New Yorka in stekel je sproščen pogovor, v katerem smo ji zaupali, da smo iz iste dežele, kot njihova prva dama. Jani ji je še celo pokazal fotografijo Melanie Thrump, ko je bila še otrok, saj sta živela v istem bloku. Vsi skupaj smo pomodrovali, kako majhen je pravzaprav ta svet.

Istega večera smo smo prisostvovali še malo manj prijetni izkušnji skupine Američanov, ki jim je šerpa zmaknil naglavno svetilko, vodič skupine pa ga je pri tem zalotil in fizično obračunal z njim pred vsemi prisotnimi v baru hotela. Nato je poklical še policijo, ki je fanta odpeljala. Celotna sama skupina oškodovanih Američanov je pokazala nestrinjanje s takšnim načinom obračuna, toda na koncu jim je bilo kmalu jasno, da v njihov red ne morejo posegati.

Osebjje hotela nas je nato povabilo v glavno restavracijo, kjer so zakurili in kmalu smo okrog peči naredili krog in delili izkušnje z Idijcem, Nemcom, dvema Švedoma in kajpak našim vodičem Prakashem. Poleg nas pa je skupina Američanov igrala karte. Nato smo še povečerjali, medtem, ko je ogenj v peči počasi pojenja, kar je v ten krajih znak, da je napočil čas za spanje. Zjutraj se dobimo ob 8 uri in preizkusimo srečo glede povratka v Kathmandu.

1. maj 2018

Lukla (2840) - Kathmandu (1400 m)

Zbudila sem se že ob 5.30 uri in ob 6. uri zaslišala prvi avion, ki je pristal v Lukli in nekaj trenutkov nato, tudi odletel. Takoj sem se bolje počutila. Predhodna dva dneva zaradi slabega vremena namreč sploh ni bilo letov iz Lukle. Rojstni dan pa bi res rada preživela v Kathmanduju. Ob 7.45 smo se odpravili v bar hotela, kjer smo popili še kavo in plačali včerajšnji precej visok zapitek. Toda ob koncu trekinga se je to nekako spodobilo in pričakovalo. Rupij nam je zmanjkalo, zato smo morali zamenjati evre, kar smo opravili kar v baru, saj je bil lastnik hotela tudi glavni bankir v mest.

Rečeno je bilo, da ob 8.30 odrinemo na letališče, do katerega je bilo iz hotela Sun Garten le dobrih 5 minut. Kajpak nismo odrinili ob dogovorjeni uri, saj našega letala (leteli smo s Summit Air) še ni bilo iz Kathmanduja. Prakash je namreč šel že zgodaj zjutraj preverit, kako bo z našim letom. Tako smo se pred hotelom nadaljevali prijetnemu sončku in z največjim veseljem poslušali brnenje letal, ki so pristajala in vzletala. Do je bil dober znak, da nam bo danes uspelo priti iz Lukle.

Čakanje pred hotelom na odhod iz Lukle

Vmes je bilo ravno toliko helikopterjev, ki so pristajali in vzletali z malo bolj petičnimi gosti. Zanj je namreč treba odšteti 300 EUR v eno smer, je pa helikopter ob dolgotrajnem slabem vremenu edina izbira, da prideš ali odideš iz Lukle.

Pestra aviacija letališča v Lukli

No, še ena možnost obstaja, nam je zaupal Prakash. Napotiš se peš; dva dni hodiš po 10 ur, nakar prideš do lokacije, kjer si lahko najameš džip s šoferjem, ki te v 7-8 urah po vratolomnih cestah in prepadih pripelje do Kathmanduja. Prakash, ki je bil že en mesec v hribih, si je nadvse želel k svoji družini in 7 mesečnemu sinu in je vmes pomislil tudi na to možnost. Mirila sem ga, da bo danes zagotovo let.

Med čakanjem na sveže in kajpak pozitivne novice, smo opazovali ljudi, ki so prihajali in odhajali. Takoj smo prepoznali sveže prišleke, željne avanture po himalajskih vrhovih. Le ti so bili "sveži", nadvse lepo oblečeni, nasmejani..., tisto, kar je najbolj bodlo v oči, pa so bili večinoma novi in še vsi svetleči pohodni čevlji. Kajpak so šli vsi v eno smer, od letališča proti EBC poti, torej proti severu. Na drugi strani pa so v Luklo kapljali tisti, ki so svojo pot že opravili. Njihova oblačila niso bila več tako lepa, čevlji shojeni, noge nekoliko utrujene, pa tudi izrazi na obrazih so bili drugačni, iz njih sem razprala nekakšno zamaknjenost in ponos ob opravljeni poti. Pa še nekaj nas je ločevalo od novoprišlekov. Vsi smo rahlo pokašljevali.

Vmes pa so leno poležavali psi, ki so vseh sort prišlekov že vajeni in jih niti pogledajo ne, kaj šele, da bi zalajali. Ležijo kjerkoli in dajejo vtis zanemarjenosti, čeravno so vsi prav solidno rejeni. Niti enega psa v celem Nepalju nismo videli, ki bi bil shiran. To niso brezdomci, to je njihov način življenja.

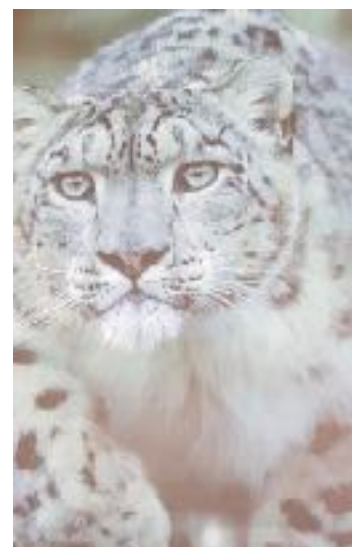
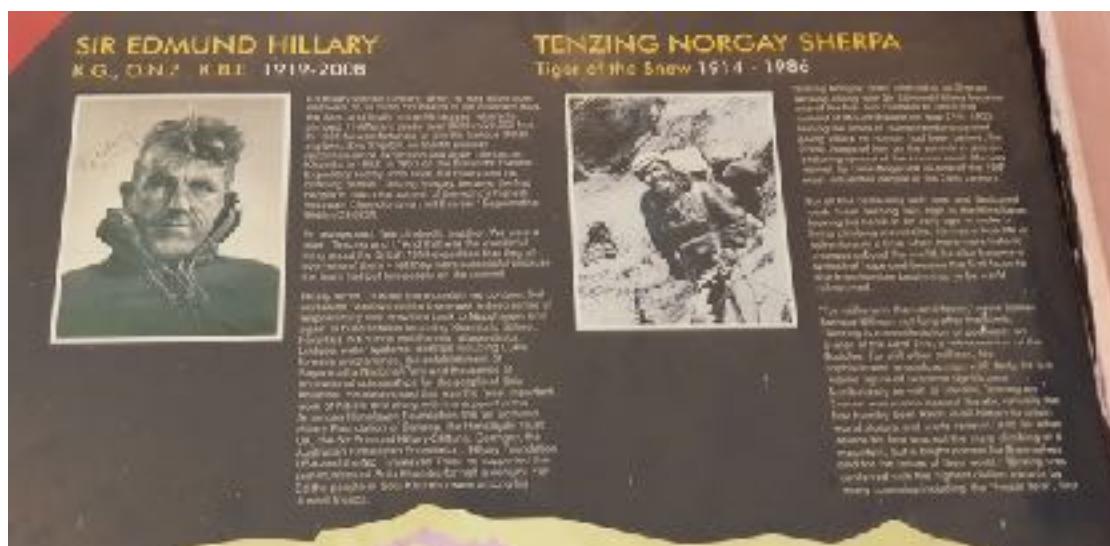
Lenarjenje psov v Lukli

Čez dobro uro, ob 9.30 krenili na letališče. In kakšno presenečenje, pri sprejemu prtljage nas je pričakal šef hotela in lokalni bankir, ki je očitno hkrati tudi letališki delavec, tako da sploh nismo čakali v vrsti, temveč smo s prtljago zaključili v minuti, dveh. Tudi nekaj kil čez dovoljeno mejo je zlahka spregledal, namesto 30 kg (10 na osebo), smo prenašali vsi skupaj namreč kar 37 kg težke nahrbtnike. Kontrole prtljage v Lukli ne poznajo, le kontrolno tehcnico ter kontrole osebne prtljage. No, tudi na osebni prtljagi nas je čakalo presenečenje, tam je namreč služboval policaj, ki je prejšnjega večera prišel delat red v gostišče/hotel, kjer smo prebivali. Ja Lukla ni prav velika vas. Po pregledu osebne prtljage smo odšli na letališču, ki ima le en izhod in ko pride tvoje letalo, se eden izmed uslužbencev zadere številko leta in to je to. Greš skozi vrata na pisto in naravnost na avion.

Utrinek iz letališke zgradbe v Lukli

Naša številka leta za Kathmandu je bila 304. V Luklo letijo le 3 letalske linije, Summit Air, Tara Air in Sella Air. In vsakič ko je priletelo letalo, je v avli završalo. Prav vsi so se veselili prihoda letala, čeravno ni bilo njihovo, veselili so se za druge. Ob cca 11.30 je po daljšem času priletel tretji Summit Air in bil je naš let, let 304. Zapodili smo se čez vrata in z vsem dolžnim spoštovanjem do starejših, nismo mogli verjeti svojim očem, ko je starejši japonski par uporabil ne le komolce, ampak tudi noge, da bi prvi vstopil v avion, v katerega gre le 18 potnikov. Kaj tako brezobzirnega že dolgo nisem videla, domačini pa so se le hudomušno nasmihali. Verjetno so bili že vajeni "boja za preživetje" na letališču in prav nikoli jih nisem videla jezne.

*Še nekaj poučnih utrinkov iz letališča v Lukli
(Hillary in Tenzing prva osvojila vrh Everesta 1953)*

Himalajski beli tiger

Karte je znova pregledaval lastnik hotela Summer Garten in nam tik pred vstopom v letalo še prišepnil, da nas bo v Kathmanduju nekdo prišel čakati na letališče. POMislila sem, da slučajno ni še pilot letala. No, to ni bil. V letalu smo se hitro posedli in takoj naslednji trenutek že tudi krenili na pot. Kdor pozna Luklo, ve, da je to eno izmed najbolj nevarnih letališč na svetu, predvsem polet. Proga je speljana navzdol in izjemno kratka, ob koncu pa je takoj prepad. Torej ni druge izbire, kot da uspešno poleti. In smo.

Med kratkim 30 minutnim letom, nas je malo premetavalo, vselej, ko smo prišli v oblak, kmalu pa se je pod nami prikazal Kathmandu, 8 milijonsko mesto s svojimi značilnimi barvami, modrimi strehami hiš in večinoma še vedno neasfaltiranimi ulicami.

Na letališču nas je čakal Deepak in nas spravil v taksi za hotel Nomad (bivši Taschi Delle), kjer smo dobili isto sobo kot smo jo imeli prvi dan. Soba številka 202. Na poti sem videla ležati kravo sredi ceste, ki je mirno počivala, vsa vozila, pa so se jo spretno izmikala. Krava

je po hinduističnem verovanju sveta žival, ki ji pač nič ne mores in zdi se, da se nepalske krave tega precej dobro zavedajo.

Ob prihodu v sobo, smo se vrgli na postelje, globo zadihali in takoj za tem je sledilo toplo "odmakanje". Prvič po 12 dneh smo prišli do toplega tuša, kakšno razkošje. Ne vem, če sem že kdaj dlje časa stala po tušem kot tokrat. Tuš je bil kar na WCju med umivalnikom in straniščno školjko, kajpak brez kakršnekoli zaščite, zato je bil bo tuširanju celoten WC povsem moker. To pa takrat ni bilo pomembno, le da je tekla topla voda.

Kathmandu, 8 milijonsko mesto z večinoma neasfaltiranimi ulicami

Mislila sem, da bomo potrebovali kaj več časa, da "pridemo k sebi", toda na moje lastno presenečenje, smo bili vsi polni energije in že čez dobro urco smo sedeli na vrtu sosednje restavracije, srepali pivo, naročali obed in prijetno kramljali o naših pohodniških izkušnjah.

Maj je nekoliko prej odšel nazaj v sobo, ker si je nadvse želel poslušati glasbo., midva z Janijem pa sva še malce ostala. Tik preden sva hotela oditi, pa zagledava Prakasha, ki naju je prišel obiskat v hotel. Še z Jim smo malo pokramljali in kovali načrte za rafting, ki naj bi se zgodil 3 maja, obenem pa je Prakash še enkrat poudaril, da si želi nekoč z Janijem zlesti na sam vrh Everesta. Morda pa res nekoč.

Kmalu smo se poslovili, saj nas je jutri čakal dan z Nimo, budistično nuno, ki skrbi za zapuščene otroke. Prenesti sem ji morala nekaj denarja iz Slovenije, ki ga je zbrala Manca za njeno sirotišnico in se nadvse veselila srečanja z njo.

Kathmandu z Nimo

Z Nimo smo bili dogovorjeni ob 10 uri dopoldan. Tokrat smo si želeli privoščiti malo daljši spanec. Sama sicer nisem mogla dolgo spati, vsako jutro sem se prebujala ob 5.30 uri zjutraj in tako je bilo tudi tokrat. Jani in Maj s spanjem v Kathmanduju nista imela večjih težav, zato sem se napotila že zgodaj zjutraj malo naokrog. Pred 10 uro se le malo koga vidi na ulici, vse trgovine so zaprte, le kakšnega raznašalce sadja in druge robe, ki jo vozijo na kolesih, srečaš ob zgodnji jutranji uri. In kajpak delavci začnejo zidati in pošteno robotati že navsezgodaj. Odpravila sem se tudi na bankomat, kjer sem dvignila zadostno količino denarja za donacijo Nimi, ki jo je organizirala moja prijateljica in sovaščanka Manca.

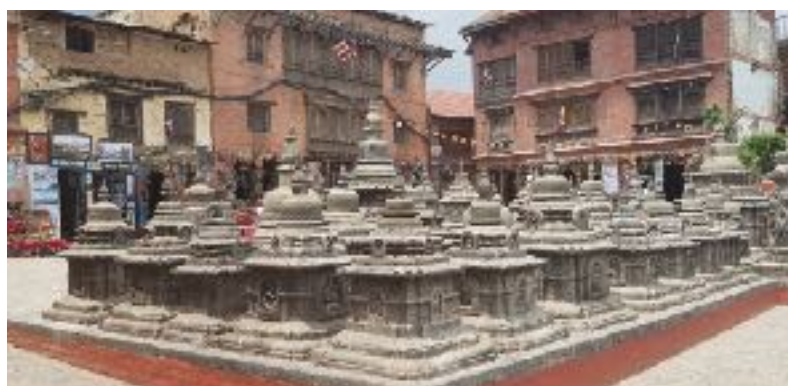
Malo pred 9 se odpravimo na zajtrk in veselo kramljamo, 10. ura se bliža in vsi čakamo Nimo ki je sporočila, da bo malo zamudila, saj je padla v prometni zamašek. Tako je prišla ob 10.20. Krhka, toda nadvse odločna ženska sredi 50 let, oblečena v nunska oblačila ter z razprtim dežnikom v rokah, ki ji je služil kot senčnik. Čez usta je imela medicinsko masko, ki jo je ščitila pred prahom in smradom po Kathmandujskih ulicah. Zelo pamento.

Nimi sem najprej izročila denar, nato še nekaj slaščic za otroke ter turško kavo, ki smo jo s tem namenom prinesli s seboj. Naših domačih salam ji kot vegetarijanki res nisem upala podariti.

Maj, Jani in Nima

Nima nas je nato popeljala po centru mesta, do glavnega mestnega templja, ki se je ves lesketal v pozlačenih pročeljih in manjših ter večjih kipih Bude.

Glavni mestni tempelj v Kathamnduju

Vmes nam je povedala veliko zanimivosti o Nepal, nas učila pogajati ter popeljala skozi odprto lokalno tržnico, kjer so se mešale močne vonjave, ptiči so zobali narezane mandelje neposredno iz velikega žaklja, šparglji so bili nenavadno veliki, česen so prodajalci razpostrli kar po tleh... Vse to je dajalo odprti tržnici zanimiv pogled, ki ga danes le še redko vidiš. Sredi neznanskega kaosa je vse delovalo, ljudje so mirno prodajali in za razliko od tisočeri pouličnih trgovin, se sploh niso pogajali. Hrana je hrana so rekli. Edina stvar, ki mi je oči napolnila z gnusom, pa je bila mesnica na odprti tržnici. Razkosani deli mesa, so bili razmetani na vezni plošči in nekateri zaviti v bele rjuhe, ki so bile kajpak prepojene s krvjo. Naokrog pa vse polno velikih črnih muh. No, kupci so se vseeno trli tam naokrog.

Utrinki iz Kathmandujske glavne tržnice

Kupili smo še čaje in molitvene budistične zastavice ter medeninasto pojočo posodo za meditacijo. Prodajalec je zanjo želel imeti 11.000 rupij, jaz pa sem mu povedala, da sem skledo enake velikosti videla za 6.000. S težkim srcom je na koncu vendarle pristal na 6 tisočakov. Nima nam je vsem kupila še domači sladoled in nas nekajkrat fotografirala.

Vse nakupljeno smo nato odnesli v hotel in se odpravili v "Monkey tempelj". Do tja smo vzeli ti, ki nas je stal 300 rupij, torej dobra dva evra. Opičji tempelj je dobil svoje ime po krdelu opic, ki bivajo tam. Povsod jih je polno in navajene so, da jih ljudje hranijo. Tudi mi smo jih. So pa tudi precej predrzne in brez obotavljanja ti z roke ukradejo celo vrečo ali paket piškotov, če ga preveč kažeš. Sicer pa se tempelj dviguje visoko nad mestom in nasploh je ogromen. V neposredni bližini templja je četrt bogatašev, malo nižje pod templjem pa še en tempelj, kamor hodijo mladi pari prosti za srečno življenje, rodnost in zdravo družino.

Monkey tempelj v Kathmanduju

Utrinki iz Monkey tempelja

Utrinki iz Monkey templja

Od templja proti mestu se vije dolga ozka pot, ki je posejana s samimi prodajnimi stojnicami. Dodobra smo si napasli oči. Ko pa smo se ozrli v nebo, smo videli, da je le to, kot že tolikokrat doslej popoldan, prekrito s črnimi oblaki in da bo vsak hip začelo deževati. Poiskali smo bližnji taksi in se odpravili do Nimine hiše, kjer skrbi za 23 nepalskih otrok, ki so bodisi zgubili starše, bodisi le ti ne morejo skrbeti zanje.

Otroci so bili še v šoli, nam pa je Nima pripravila slastno kosilo, ki ga je bilo v takem obilju, da ga nismo mogli vsega jesti. Med tem, ko smo čakali, da se otroci vrnejo iz šole smo marsikaj izvedeli o njihovem šolskem sistemu. Osnovna šola traja 10 let. Otroci nosijo uniforme, plačujejo šolnino, ki se giblje od 1400 do 2000 rupij na mesec. Torej od 12 do 18 EUR na mesec. To se sicer ne sliši veliko, toda ob povprečni plači 250 EUR je to znaten strošek za družino, še posebej takšno z več otroki. To je le šolnina, hrano je treba prinesiti s seboj. Nimina pomočnica otroke pošteno nahrani zjutraj, preden gredo v šolo, ki se prične ob 9. uri, nato pa jim ob 13 uri prinese v šolo še kosilo. Šola je namreč le 5 minut hoda od hiše, kjer prebivajo.

Preden so otroci prišli iz šole, smo še odigrali eno partijo spomina, ki smo ga našli med otroškimi "rekviziti", nato pa je "mala četica" prikoralala domov in čisto vsi so ob prihodu, ko so nas zagledali, pozdravili "Namaste", ki pomeni "Bog je v tebi", odložili torbe na za to pripravljeno polico in se odšli preobleč. Mi smo bili med tem časom na balkonu.

Otroci so se kmalu vrnili v kostumih in maskah in še nam hitro nasadili maske na obraz, ukazali, da moram sesti na stol, ki je bil v sredini prostora, nato pa so zapeli Happy Birthday.

Tega res nisem pričakovala in v smehu in vsesplošnems rajanju se mi je utrnila solza po licu. To pa še ni bilo vse. Nenadoma se je pred mano pojavila torta z eno svečko in napisom Danijela, ki smo jo hitro razrezali in zmazali z golimi rokami. Nato pa je sledila prava zabava. Najprej so zaplesala tri dekleta, nato še druga tri, vsakdo je želel pokazati, kaj zna. Okoli vratu so mi ovili prekrasen svilen oranžen šal, poleg pa priložili še enega debelejšega iz kašmirja za rojstnodnevno darilo.

Praznovanje rojstnega dne z Nimini otroci

Še kakšnih 40 minut smo rajali, plesali, se objemali in žgečkali...

Fotografije in video posnetek (zadnji) najboljše rojstnodnevne zabave

Najboljša rojstnodnevna zabava, kar sem jih kdaj imela in doživela. Slovo ni bilo lahko. Otroci so nas prijeli za roke in odpeljali k izhodu ter nas ves čas objemali ter se zahvaljevali in prosili naj pridemo spet. Preostali otroci pa so mahali iz balkona.

Slovo od Niminih otrok

S taksijem so se odpravili nazaj do hotela in Nima je šla z nami. V hotelu je povedala, da je za nas prinesla večerjo. Mi pa že tako siti, da smo komaj dihali. Da je ne bi užalili, sem dejala, da se grem osvežit in nato na večerjo, kar smo tudi storili. Le Maj je “bankrotiral” in ni mogel več večerjati. Z Nimo smo ob večerji izmenjali še nekaj besed o financiranju sirotišnice in dejala sem ji, da bom po svojih močeh skušala pomagati v Sloveniji sprožiti kakšno akcijo.

Ob 19 uri sva bila z Janijem dogovorjena z Prakashem, da preverimo in dorečemo izlet z raftingom za naslednji dan. Le nekaj minut pred 19. uro je Prakash preko “messengerja” javil, da namesto njega pride njegov prijatelj, njemu je namreč zbolel otrok. Odpravila sva se na dogovorjeno mesto, splet današnjih dogodkov, še posebej pa Prakashova “odpoved”, pa je vse bolj manjšala željo po raftingu. Preveč dobrega tudi ni O.K. sva si dejala. Do raftinga je bilo namreč skupaj 6 ur vožnje (3 tja in 3 nazaj) in Maj se je prvi uprl. Tudi Janiju ni bilo za iti, z dvema “jeznima” fantoma pa se res ne gre na rafting, sem sklenila in se fantu opravičila ter prijazno zahvalila za vse informacije in pripravljenost skleniti aranžma.

Z Janijem sva nato še malo odtavala po mestu, ob 23. uri pa smo vsi že popadali v postelje.

Zbudila sem se sredi noči in videla, da Janija ni v postelji. “Verjetno ne more spati in zunaj kadi”, sem si mislila in šla pogledat, kaj se dogaja. In res ga najdem na terasi, kjer se pači od bolečine. Vnelo se mu je srednje uho. Ni bilo druge, kot da vzame antibiotik, ki smo ga na srečo imeli s seboj ter še tablete proti bolečinam. Med medicinsko asistenco so me dodobra nasekali komarji, zato sem se kaj hitro odpravila nazaj v sobo. Jani prav tako in k sreči mu je ponoči odleglo, iz ušesa je pritekla gnojna tekočina in uho je bilo sproščeno najhujših bolečin. Oba sva si rekla: “Še dobro, da nismo odšli na rafting!”

3. maj 2018

Kathmandu in potrošniška "aklimatizacija"

Tako smo 3. maja ostali lepo v Kathmanduju in izkoristili dan za nakupe. Naredila sem si spisek, kdo j me e kaj prosil, da mu pripeljem iz Nepala, pa še nekaj rojstnih dni je bilo vmes, nazadnje pa se je kot odziv na objavljeno sliko na FBju oglasil še Dejan, moj mojster joge in se priporočil za meditacijsko skledo. Jani je zjutraj še spal in si zdravil vneto uho, zato sem se po nakupih najprej odpravila sama. V miru sem izbrala nekaj majčk, čajčkov in dišečih palčk, ki so, saj ne boste verjeli, v Nepal precej dražje, kot čaj in se odpravila nazaj v hotel.

Jani in Maj sta že na terasi pila kavo. Pridružila sem se jima in kmalu smo padli v sproščeno vzdušje. Še posebej ob dogodku, ki se je pripetil. Dolgo časa smo bili namreč sami na terasi in Jani je ob dobrem zajtrku sproščeno in predrzno in zelo glasno rignil. Ravno v tistem trenutku pa je po stopnicah za Janijevim hrbtom na teraso prišel mlad Kitajec, ki se je nenavadnega glasu tako prestrašil, da se je kar cel stresel, Z Majem sva v en glas dejala "Pa Jani no, ne mores tako strašiti ljudi", Jani pa se je le hudomušno zasmel.

Popoldan smo želeli opraviti še nekaj nakupov. Postala sem že mojstrica pogajanj in nižala cene do polovice in še čez in se čudila svoji brezkompromisnosti. Po mestu sem tokrat iz previdnosti zaradi hudega kašlja, ki me je popdel, hodila z masko.

"Zdravo" potrošništvo v Kathmanduju

Vmes smo se odpravili še na kosilo, kjer pa nismo bili kaj prida zadovoljni z izborom. Malo nam je že začela presedati nepalska hrana, predvsem pa začimba curry. Če sem jo še kakšen dan nazaj želela kupiti na trgu, sem danes to misel že povsem opustila. Iz restavracije v prvem nadstropju smo opazovali kathamndujsko elektrifikacijo, še nepalsko poroko, nakar smo se odpravili nazaj proti hotelu.

Pogled iz restavracije

Ob prihodu v hotel pa je zakuhalo še meni. Kašelji, ki se nikakor ni in ni hotel umiriti, je terjal svoje. Malo povišana temperatura, malo glavobola in potenje me je za tri urce položilo v posteljo in ker se v Nepal res ne gre šaliti z zdravjem, sem še sama posegla po antibiotiku. No tako tudi 4. maja ni bilo nič z našim raftingom. Očitno nam je bilo usojeno, da ostanemo tudi ta dan v Kathmanduju in veselo zapravljamo.

Proti večeru mi je bilo že nekoliko boljše in odločili smo se, da preizkusimo kitajsko restavracijo, ki je bila tik pod našo priljubljeno teraso in kjer so kuhali kar na mizi pred tabo. V Sloveniji sem bila že v kar nekaj kitajskih restavracijah, toda v tej smo vsi skupaj izpadli kot pravi amaterji. Začelo se je tako, da nas je stregla gospa, ki ni znala besede angleško in nam to sporočila preko svojega telefona, kjer se je izpisalo: "I don't speak English". Nato je poklicala mlajšega fanta, za katerega smo mislili, da vendarle govori angleško in mu najprej naročili pijačo - dva piva in čaj zame. Pa je začel odkimavati, da nam tega ne more prinesiti. Nam ni bilo nič jasno, zato je uporabil *voice recognition* na svojem telefonu, ki mu je pisno prevajal in nam pokazal povsem popačen prevod, ki pa sem ga nekako vendarle dojela "pijačo strežejo le ob hrani". "Pa saj mi želimo tudi jesti", sem dejala. No, to je bilo povsem preveč za mladega fanta, ki je zbežal po pomoč in končno pripeljal deklico, ki je znala solidno angleško. Z njeno pomočjo smo naročili vse potrebno za veliko pojedino. Kajpak pa še to ni bil konec pripetij s kitajsko restavracijo. Najprej so nam prinesli velik lonec juhe in jo postavili na še večji gorilnik, ki je bil vdelan v sredino mize, nato pa majhne skodelice polne začimb, nato pa so sledile priloge, tofu, zelenjava, gobice. Pojma nismo imeli, kje in kake začeti in smo si dali malo juhe v skodelico ter nanjo natresli nekaj začimb. Osebje se je na

ves glas krohotalo, celo sosedje, mladi nadobudni Kitajčki so pokali od smeha, vprašali so nas od kod smo in ko so izvedeli, so nam svetovali, da si drugč raje vzamemo spicy juho, ki nas po pogrela od znotraj. Kdo bi jim zameril, pa še malo preveč so pogledali v kozarec, zato sem jim samo dejala, da imamo že zadosti spicy jedi. Glede na nabo očitno nerodnost, nam je osebje dodelilo enega fanta, ki nas je učil, kaka pripraviti jedi. Iz začimb nam je pripravil omako, vse druge sestavine pa je postopoma dajal v juho. Maj na koncu ni več zdržal in je vse priloge naenkrat vrgel v vrelo juho.

Karkoli smo tega dne že večerjali, pa je bilo tako obilno (pa ne toliko po kalorijah, kot po zaužiti tekočini), da smo se komaj privlekli nazaj do sobe in zaključili, da je bilo sicer zabavno, toda v kitajsko restavracijo pa že ne gremo več. Pa tudi Neplaci Kitajcev ne marajo prav preveč, saj jim baje kradejo delovna mesta.

4. maj 2018

Kathmandu po hemingveyevsko

Moje novo pridobljene pogajalske spretnosti so terjale novo žrtev in sicer nakup dodatnega kovčka, saj vse nakupljene robe nikakor nismo mogli spraviti v isto embalažo, s katero smo prišli v Kathmandu. Malo smo pregledali ponudbo in kmalu ugotovili, da pravih kovčkov v Kathmanduju pač ne poznajo. Najbolj uporabna je tako bila vodoodporna torba, ki jo nosijo šerpe in kamor stlačiš najmanj dva 15-kilogramska nahrbtnika.

V Kathmandu sem prišla v gozderjih, za katere si sedaj nisem mogla niti zamisliti, da jih obujem, zato je sledil še nakup sandalov, ki jih v Nepal sicer tudi uporabljajo za treking, zato so spredaj primerno ojačani in prsti zaščiteni. V trgovini, kjer smo kupovali vodoodporno torbo, jih je najprej opazil Jani. Pa še rdeče so bile, kar sem si najbolj želela in za nepalske razmere tudi nič kaj poceni, kar celih 22 EUR je bilo treba odšteti zanje. Fant se je dal spogajati le za 8 EUR. No, kar ti je zares vseč pač kupiš in tako so se sandali kmalu znašli na mojih nogah.

Kosilo smo si torkat privoščili v znani restavraciji, kjer smo se vsi odločili za klasik - nudle na 1000 in en način.

Po kosilu se je Maj znova vrnil k svojim internetnim igricam, z Janijem pa sva jo še enkrat mahnila na odprto tržnico in poslikala, kar še nisva prejšnje dni.

Utrinki iz Kathamndujske tržnice

Maju sva kupila še ene hlače za domov, Galu, ki je tokrat ostal doma, pa sa kupila vetrovko in majico. Kar nekaj časa sva se zadržala na tržnici in potreba po toaleti je postajala vse večja, hotel pa precej daleč. Tako sva se odločila, da preizkusiva eno restavracijo v prvem nadstropju. Komaj sva našla vhod do nje, ko pa sva vstopila sva doživela šok realnosti. Kamrica vredna Hemmingveyevih spominov, bi rekla na prvo žogo. Restavracija je merila vsega skupaj 5 kv. m. Ob vstopu si se zaletel v šank in blagajno hkrati, kjer je ždel mlad fant, ki mu zagotovo ni bilo več kot 15 let.

“Hemingweyska je ta”

V restavraciji so bile le tri mize in izbrala sva eno ob odprtem oknu, da si je Jani lahko privoščil cigareto. Naročila sva pivo in dobila Carlsberg 650 ml, kar res nista pričakovala v tej restavraciji. Toaleta, zaradi katere sva pravzaprav prišla, je bila eno medetažo višje in klasična za Nepal. Skozi okno sva opazovala življenje na ulici in lahko vam zatrdim, da nama ni bilo niti najmanj dolg čas. Na ulici se je aktivno odvijalo trgovanje vseh vrst, nabava, prodaja, distribucija... Še tako izkušen komercialist, bi se imel kaj naučiti.

Sonce v Kathamanduju je počasi zahajalo in nad mesto se je začel spuščati mrak, zato sva se vrnila v hotel, kjer nas je čakalo pakiranje kovčkov in nahrbtnikov. Jani je pravi mojster za učinkovito pakiranje, zato sem to delo z veseljem prepustila njemu. Res se je potrudil in vsaki stvari namenil svoje mesto ob tem pa ves čas ponavljal, datokrat nam pa res ne bodo nič razbili, pa naj še tako mečejo kovčke sem in tja.

Vmes me je pogoltnil spanec in zadnje, kar sem videla tisti večer, je bil le še Janijev nahrbtnik za spravit v red.

5. maj 2018

Kathmandu, zadnji dan

Zbudila sem se že ob 5. uri zjutraj in odšla z odejo vred spat na teraso, da ne bi s kašljanjem, ki se še ni umiril, motila Janija in Maja.

Ob 8.45 smo imeli naročen taksi do letališča, kjer smo morali biti ob 9.45 (naš let proti Dohi je bil namreč ob 11. 45), tako smo imeli še čas, da si bo 7.30 uri privoščimo še zajtrk, ki pa nikomur ni šel zares v slast. Očitno se je že začela potovalna mrzlica, ki je bila ob rahlem domotožju še toliko večja.

Ob 8.50 se je res prikazal nov novcat taksi, njegova edina slabost je bila, da je bil zelo majhen in spraševala sem se, kam bo šlo naših 5 precej velikih kosov prtljage ob tem, da je bil to avto za štiri osebe.

Taksist je nekaj časa zlagal in prelagal in na koncu samozavestno zagrabil naš rdeči kovček, v katerem so bila vsa naša darila in torej kot tak najbolj dragocen, in ga zalučal na streho avtomobila, kjer je imel majhen prtljažnik. Ob tej svoji domisllici je bil nadvse vesel, nasmeh se mu je razlezel čez cel obraz in prijazno nas je povabil v avto.

Priprave na odhod domov

Moj pogled je bil usmerjen v Janija, ki je bil povsem osupel nad taksistovo potezo in glasso dejal: "Pa menda ga ne misli kar takole peljati, saj ga niti privezal ni." Hotelsko osebje je opazilo naš dvom in začeli so nam zatrjevati, da je kovček na strehi avtomobila povsem

varen in da zagotovo ne bo padel na tla. Meni je šlo že pošteno na smeh, še zlasti zato, ker sem se spomnila na pakiranje prejšnjega večera, kjer je Jani predvidel večino tveganj glede prevoza prtljage, no na taksista, ki je nameraval pelajati kovček neprivezan na strehi, pa res ni pomislil.

Stlačili smo se v taksi in se napotili na letališče, do koder smo potrebovali dobre pol ure. Vožnja je bila "divja", saj smo krmarili med pešči, rikšami, motorji pa tudi "svetimi" kravami, ki imajo v Nepalju absolutno pravico biti in počivati kjerkoli, tudi sredi ceste.

Videoposnetek vožnje do letališča, Kathmandu, 5. Maj 2018

Na letališču smo najprej uredili s prtljago, kjer smo se kajpak postavili v najpočasnejšo vrsto. Očitno je bilo, da je uslužbenec na sprejemu novinec, ki vse trikratno preveri in se poleg še uči, kar je celoten postopek precej upočasnilo. No, pa saj smo imeli čas. Po oddaji prtljage smo se še morali precej potruditi, da smo zapravili preostanek rupij, tam nekje 2500 smo jih še imeli. Pošteno smo se odžejali s koka-kolo, dodatno okrepili še s kavo in že je bil čas, da gremo na avion.

Pri vkrcavanju smo srečali dva Slovenca, ki sta bila na Anapurna trekingu in malo pokramljali, le toliko da smo ugotovili, da je glavni izziv trekingov po Himalaji višina. Naslednji trenutek smo že sedeli v avionu in čakali na let, ki je imel 45 minut zamude, kar pa za nas ni predstavljalo problema, saj smo imeli let iz Dohi do Zagreba šele naslednji dan ob 1.55 zjutraj.

Čas med letom vsakdo drugače preživlja, jaz sem si ogledala tri filme, Jani je poslušal glasbo, Maj je prav tako padel v filme... in že smo ob 15.00 po lokalnem času pristali v Dohi, kjer smo bli najprej nekaj toplega pojest in nato v "rest room", kjer bomo preživeli naslednjih 10 ur, ko bomo čakali na let za Zagreb in se še po "letališko" okrepčali.

Jani je poslušal glasbo in občasno odšel v kabinico, Maj je tokaj hitro zaspal, sama pa sem izkoristila čas za dokončanje dnevnika potovanja.

Kaj kmalu je prišel čas za to, da se odpravimo proti našemu izhodu. Vmes sem srečala kolega Luko z družino, ki se je vračal iz Balijske in Floreske, kasneje na letalu pa smo ugotovili, da je na njemu vsak tretjina Slovencev, ki so se očitno vračali iz majskih počitnic.

Življenje na letališčih

V Zagrebu so zelo hitro opravili z procedurami in na izhodu nas je že čakal Tomi, da nas vrne nazaj v našo domovino. Na poti do Ljubljane smo se še ustavili na bencinski črpalki in nisem se mogli načuditi svežemu in čistemu zraku v Sloveniji pa čeravno na bencinski črpalki.

Svet je zares lep, Slovenija pa najlepša in ljubo doma..., do naslednjega podviga!

AMAZING Trek WITH
Slovenian Family - April 2018

4/4

VERY NICE, BUT NOT
EASY... *yes*

PEOPLE QUIT BEACUSE
THEY CAN'T BREATHE-*May*

NEVER CLOSER TO EVEREST
THAN NOW. THANK YOU TO MY
FAMILY AND EXCELLENT GUIDE PRAKASH.